

SÁRA FRIESTER

TVŮJ ČAS

VYPRSEL



Sára Priester

TVŮJ ČAS VYPRŠEL

BYLA JSEM MLADÁ A BLBÁ

„Nechceš si zašukat?“ optal se mě kluk, kterému jsem po čase neřekla jinak než stařík. A já – jak byla mladá, a ještě k tomu při chuti – toužila jsem po poznání zatím nepoznaného – jsem kývla.

„Jo, zašukám si.“

Chci vědět, jaké to je. Sestra už šukala první ligu a já v sobě živé péro ještě neměla. Chci to zkusit, chci to zažít na vlastní kůži a sestře dokázat, že nejsem jen ta hodná holčička, ale umím si zašukat stejně dobře jako ona. Doma jsem to zkoušela jen prsty a cítila se tak trapně, zatímco ona sténala ve svém pokojíčku s dalším klukem. Chtěla jsem to! Záviděla jí a těšila se na den, kdy jí do očí povím:

„Už nejsem panna, šukám! To čumíš.“

A díky tomu jsem vzala zavděk prvním blbečkem, který o to projevil zájem.

„Tak si zašukáme, ale kde?“

„Skočíme do sklepa?“

Dobrý nápad a už jsem ho následovala, abych prožila svůj velký den, během kterého ztratím panenství. Konečně budu velká holka a budu vědět, jaké to je. Těším se na sestřin výraz a před staříkem se tvářím, jako bych jich měla před ním dvacet, přitom nemám o sexu ani páru. Tak jsem se prostě jen svlékla, spíše ze sebe stáhla džíny a kalhotky, vyšpulila na něj prdelku a řekla mu:

„Šukej mě, už se nemůžu dočkat, až mi ji zaplníš.“

Nějaké výrazy jsem pochytila od sestry, která při tom vždycky hulákala, a já za dveřmi poslouchala a toužila být na malou chvíli na jejím místě a teď je ta chvíle tady!

„No tak, nestůj tam jak blbeček a pojď si zašukat, čekám.“

Stařík se pousmál, rozepnul džíny a vytasil na mě svůj úd. Stál mu a on se snažil ho do mě strčit, ale nešlo mu to. Jako by se nemohl trefit, a tak jsem se ho ptala:

„Ty jsi ještě s žádnou nešukal?“

„Ne, ty jsi moje první.“

Aha, no to jsem si pomohla, snad tu díru najde, napadalo mě. A taky že ji po chvíli našel. Moc příjemné to teda nebylo, ale jemu se to líbilo. Udělal se a já na něj celou tu dobu jen blbě hleděla.

Nechápala jsem, jak si sestra dokáže šukání užívat, když já ho přetrpěla s blbečkem, kterému trvalo půl hodiny, než ho do mě vrazil, pár pohybů, při kterých mě zabolelo jen břicho, a pak jsem si připadala, jako bych dostala menstruaci. Určitě kecá, a tak jí při první příležitosti vpálím, že já si už zašukala, ale žádné skvělé ani báječné šukání to nebylo, tak ať příště sklapne a nedělá za dveřmi takové divadlo, a ona se na mě s takovým vlídným výrazem v tváři obrátí a povídá, uklidňuje mne:

„To je tak jen na začátku, pak se ti to bude líbit, první sex nikdy není tak skvělý, ale za to druhý, třetí, to je paráda, uvidíš, to poznáš sama. Měla ses mě zeptat, řekla bych ti to dřív, nenapadlo mě, že si půjdeš hned zašukat bez porady se sestřičkou.“

Ze zvědavosti jsem si zašukala znova se staříkem hned druhý den

a skutečně měla pravdu. Nebolelo to a místy se mi to i líbilo. Staříkovi taky, ale byli jsme oba tak blbí, že jsme usoudili, že bychom potřebovali kouče, a tak stařík doma zcizil nějaké porno kazety. A u nás doma, když tam nikdo nebyl, jsme koukali na péčko. Hned poté vyzkoušeli, co jsme viděli, a byli jsme nadmíru spokojení, že konečně sexuálně žijeme, a dokonce se nám to líbí. Baví nás šukat a šukáme každý den. Šukali jsme ve sklepě, anebo pod balkony našich sousedů a hrozně si to užívali, ale časem to chtělo víc pohodlí.

„Najdeme si pronájem? Chci si zašukat jednou v posteli,“ řekl mi a já v tom viděla příležitost být o stupeň lepší než sestra, budu šukat ve svém se svým klukem, zatímco ona šuká v dětském pokoji!

Když o tom tak přemýšlím dnes, byla jsem strašně naivní, žádné vodění za ručičku, žádná romantika, nic z toho, co chtějí mladé holky, a rovnou na věc.

Žádné diskotéky, žádné tlachání s kamarádkami, to vše jsem přeskočila, vynechala.

Vlastně jsme si ani nikdy neřekli, že spolu chodíme, a nevzpomínám si, že bychom šli do kina, nebo se jen na procházce drželi za ruce.

Všechno jsme přeskočili.

Stařík mi už zůstal.

ON SE MNOU CHCE BYDLET?

„Tak to je super, to bude sestra čumět.“

Našel pronájem malého bytečku.

Ve městě na malém kopečku a tím se odstartoval můj život se staříkem.

Poznali jsme se v době, kdy jsme ještě oba byli studenty na střední a jako všichni mladí jsme toužili po svém, a tak jsme si díky jeho brigádě mohli dovolit brzy pronájem. Tam jsme měli čas na sebe i na učení a byli jsme hrozně rádi, že jsme oba z domu a že máme domov svůj, v kterém si zašukáme bez obav, a ještě k tomu v posteli, ale ta přišla až časem.

Když jsme se tam nastěhovali, moc věcí jsme neměli a spali jsme v obývacím pokoji ve stanu. V takovém tom velkém, ve kterém rodiny jezdí k vodě a do kempů, jen ať si máme kde v bytě lehnout. Na noc jsme ho zavřeli a věnovali se šukání, které nás v tu dobu velice bavilo. Nevzpomínám si ani, že bychom dělali kdy něco jiného. Jen šukali a v mezičase se snažili učit, abychom dodělali střední.

Byl to sice malý byteček, ale stačil nám. Všechno bylo tenkrát tak krásný a láska nás hřála, alespoň jsme si mysleli, že je to láska, ale byl v tom jen sex a nemuseli jsme kvůli tomu ani do sklepa. Užívali jsme si to, ale časem se té lásky asi přežrali, teda sexu, abych to uvedla na pravou míru.

Přišlo období maturity. Oba ve velkém stresu a pod tlakem. Do toho počítat, jak zvládneme měsíc, a už v tu dobu to mezi námi malinko skřípalo, přesto mě po hádce uklidňoval, že jen co to pomine, bude nám spolu dobře. Věřila jsem mu, chtěla věřit, byl tak přesvědčivý. Doma jsem tajila, že už bydlím ve svém, a vylouvala se na to, že spím u kamarádky, ale maminka mě prokoukla. Měla mě přečtenou a jednoho dne na mě vybalila:

„Tak už to řekni, zlobit se nebudu. Já vím, že už bydlíš jinde. Všimla jsem si, že už ve skříni nemáš skoro žádné věci a mizí mi i nádobí.“

Přiznala jsem se.

No jo, bylo potřeba zaplnit nový byteček a na nové věci nebyly peníze. Máma se jen pousmála a přála si poznat mé bydlení. Hned poté mi dala peníze, co mi roky spořila, abych si to mohla doma zařídit a měla to tam hezké. Táta taky přispěl nějakou korunou a z mých peněz se nakoupilo veškeré vybavení. Stařík měl peníze od dědy taky, ale koupil si raději nový telefon, zatímco já peníze narvala do bytu.

Koupila postel, pračku, ledničku, skříň, televizi, sedačku a on si s ničím nedělal starost. Nač taky, když jsem se o vše postarala, a ještě k tomu z mých peněz! Rodiče mi hodně pomohli a taky dost v začátku pomáhali, ať penězi či jídlem.

A já tlačila na staříka, ať si najde práci, anebo brigády dvě, prostě ať maká, že to takhle do nekonečna nejde, že všechno nemůžu táhnout přece sama a peníze dochází.

Našel si další brigádu, ale nejen tu.

SNAŽIVÝ CHLAPEC

Když stařík ještě chodil do školy, byl to velmi snaživý chlapec. Často chodil na brigády a navštěvoval kvůli tomu jedno centrum, které studentům zprostředkovávalo brigády na různých místech. Prachy měl rád. Brával všechno, co mu starší dáma za stolečkem nabídla. Byl snaživý, ale dost často něco posral, rozbil, anebo udělal ostudu. Brigády často měnil, ale starší dáma pro něj měla neuvěřitelnou slabost.

Někdy se nedivím, že nechodí s chlapy na pivo. Co by tam taky vyprávěl? Na vojně nebyl, sport žádný nedělal, zájmy také žádné neměl. Zázitky z jeho brigád:

Jednou se vrátil s krásným monoklem, nemohla jsem z něj dostat, co se stalo, trvalo pár dní, než to z něj vypadlo. Uklízel v jedné sportovní hale a samozřejmě i dámské šatny a snažil se šmírovat. Dělal tam jen pár dní a tam musel dělat ostudu hned od začátku. Pozdě večer ovšem narazil na jednu koulařku, svlečenou do půl těla, podíval se jí na ty její ohromné kozy a stačil pronést nějakou svoji nejapnou hlášku, tak dostal facku jako hrom.

Největší průšvih měl ovšem v mrazárnách. Bylo to v zimě, několik dní po sobě mrzlo tak, že v chladicích boxech bylo krásné teplíčko. Zaměstnanci postávali po dvoře u starého sudu, kde pálili staré palety a snažili se zahřát takto. Ale stařík ne, určitě se snažil zase zašít, a tak

si udělal svůj ohníček. Je asi prvním, komu se podařilo zapálit mrazírny v tuhých mrazech...

Přesto starší dáma pro něj měla slabost, jako pro všechny mladíky s podřobaným obličejem. Jedna brigáda nestačila, tou pokryl jen podnájem, ale z něčeho jsme museli žít, a tak bral brigád víc, abychom mé rodiče nezneužívali do nekonečna. Já si také našla práci, ale peněz bylo pořád málo a starostí navíc jen přibývalo.

STUDIUM JSME ÚSPĚŠNĚ ZVLÁDLI

Přesto se stařík k práci jako takové neměl, raději bral brigády, než aby se nechal zaměstnat, a v tom centru byl snad denně! Po každé směně chodil odnášet lísteček s odpracovanými hodinami, muselo se. Jelikož se vyplácelo každou středu a můj muž chtěl mít vše započítáno včas. Kdo nepřinesl do pondělí, dostal peníze za oddělané hodiny až další středu, a tak stařík den co den navštěvoval centrum pro zprostředkování brigád a pokaždé si přitom vyžádal brigády další.

Paní v letech pro něj měla vždy dobrou nabídku a časem nabídla i sebe.

Přišla jsem na to až po pár dlouhých měsících, kdy mi bylo divné, že bere i dvanáctihodinovky, což dříve nikdy nedělal. Více o sebe začal dbát, a dokonce se začal holit i v rozkroku. Dívala jsem se na něj vždycky jak na staženého ptáka.

„Vypadáš jak před pubertou!“

Bez chlupů mi přišel jeho úd tak směšný, ale časem jsem hladké přirození upřednostňovala. Tehdy mi často říkal: „Nechceš si ji taky oholit?“

„Ani náhodou!“

Přesto ve slabé chvílce, opojená láhví vína, jsem ty nohy dala jednou od sebe a on mi ji žiletkou oholil.

„Takhle je krásná, tak hladká a jemňoučká...“

Až se mi to zalíbilo a začala jsem si ji holit taky, ale kdyby zůstalo jen u toho, tak neřeknu, ale on časem po mně chtěl víc:

„Dáme ho do zadečku?“

„Ani náhodou!“

A to už nepomohlo ani víno, nechtěla jsem to tam. Stařík měl velkou kládu a představa, že mi s ní zajede do zadku, mě přiváděla k šílenství, do prdele ne!

„A klidně se z toho poser, já se do zadku šukat nenechám.“

Urazil se, ale já to vážně do zadku nechtěla.

Neustále něco vyžadoval a chtěl zkoušet samé divné věci, až jsem se jednoho dne vzbouřila a řekla mu:

„Co je s tebou? Nikdy jsi takový nebyl!“

Cítil se asi dotčený, že mu nic nedopřeji, ale mně už se ten sex s ním nelíbil jak dřív. Byl kolikrát tak neohrabaný a nešetrný, že mě to nejednou zabolelo, myslím tím dole, že jsem s ním odmítala spát jinak než normálně, což ho sralo, a často mi opakoval: „Musíš si zvykat.“ Ale já si zvykat na nic nechtěla, ne na nic nepříjemného.

Časem se uklidnil, bral více brigád. Nebyl skoro vůbec doma a na brigádách trávil čas od rána do večera. Možná aby mě vytrestal, když nechci být po jeho vůli. Já mu jen nachystala jídlo a jednoho dne narazila na lísteček, který nestihl odnést. Zapomněl ho na stole a já ho popadla a utíkala do centra. Věděla jsem, jak moc mu záleží na tom, aby měl hodiny vyplacené včas.

Říkala jsem si, má toho hodně. Bude rád, když to za něj vyřídím. A jak jsem se ten den vydala k centru, pár kroku před ním zahlédnu svého muže v náruči té staré paní, která mu zprostředkovávala brigády!

Promnula jsem si oči, jestli vidím dobře, a skutečně to byl můj muž a moc se k sobě měli. Seděla mu na klíně a mačkala mu ty jeho jebáky a já si vzpomněla na sebe, jak jsem mu toto dělala já, ale na klíně teď seděla jiná! Ještě k tomu stará a při těle.

„No to je mi ale hezká brigáda!“

Byla jsem na něj tak nasraná a stála na té cestě jako omráčená, až si mě všiml.

Snažil se sice zachránit situaci, ale já už neměla chuť s ním dál nic rozebírat. Povídal mi, že ho ten jebák na nose hrozně bolel a paní se nabídla, že mu ho venku vypučí, ale ty jeho ruce na její zadnici tomu moc víry nepřidaly.

„Já vše viděla, že ti není hanba! Vždyť by to mohla být tvoje babička.“

„Ale no tak, nic se nestalo, neblázni, mám jen tebe.“

A já mu to skutečně uvěřila, dokonce mu to i odpustila. Jen mě žádal, ať o tom nikomu nic neříkám, ani mamince, které jsem se se vším zpovídala jako nejlepší kamarádce.

„Komu bych to taky vyprávěla,“ řekla jsem mu a dost často, když jsem si na to vzpomněla, mě to mrzelo. Přesto jsem mu chtěla věřit, že má jen mě a bude nám spolu dobře.

Na nátlak s brigádami skončil a našel si skutečnou práci a já byla ráda, že se ti dva už nebudou denně vídat. Kdyby to neudělal, tak tady by nejspíš vše skončilo, ale nic neskončilo, život se staříkem běžel dál a já si zpětně říkám, jak blbá jsem byla.

Prostě mladá a blbá, tak blbá, že ta blbost po letech bolí o to víc.

STAŘÍK JE ÚCHYL

Časem však z mého muže vylezlo, že ho vzrušují starší ženy, a když jsme potkali úplnou náhodou o pár let později onu paní, co mu zajišťovala brigády, zavěšenou v jednom mladíkovi, který měl ksicht v samém rozpuku, došlo mi, že to mezi nimi určitě tak nevinné tehdy nebylo. Mému muži se postavil na ulici, hned jak ji viděl, a já ze sebe tenkrát marně dělala starší.

Jednu dobu ho dokonce rajcovala i má matka, vždy na ni tak upřeně hleděl a vsadím se, že na hajzlu nejednou pohonil, když se objevila u nás, anebo my u ní. Vždy mi ji předhazoval, ať si z ní vezmu příklad. Žena je to hezká, i když je dámou v letech. Žádná mašina, ale žena ladných křivek, ovšem jen dokud se nesvleče. Přesto můj muž nad ní slintal a určitě si představoval, jak by ji šukal.

Jednou, jak se tak opalovala na zahradě, ji šmíroval s klobásou v ruce. Úplně jsem se zhrozila a vynadala mu.

„Přijde ti to normální? Chováš se jak blbeček, který v životě nahou ženskou neviděl, a není ti to vůbec blbě, hledět takto na mou matku?!“

„Co blbneš, chtěl jsem se jen podívat, jak budeš vypadat za pár let.“

A máma, jak nás zbystřila za plotem, hned na sebe natahovala ručník. No jo, vždy se opaluje nahá, nemá ráda neopálená místa, a přitom to byla jen minutka, kdy jsem svého muže vyslala napřed s tím, že se musím vyčurat, že už to nevydržím a on ji pozoruje jako nějaký

úchyl přes plot s přirozením v ruce!

Máti však tato situace lichotila. Všimla si, jak ji pohledy svléká a ruce má vždy pod stolem, asi aby udržel toho svého v klidu, a tak se před ním provokativně předkláněla, aby se dobře podíval, když ho to tak láká. Máti je od přírody provokativní typ, nebýt to můj muž, tak by mu tu frndu určitě naservírovala pod nos místo kačeny, kterou jsme k nim chodili žrát každou neděli.

Vždy mi říkala:

„Neřeš to, to jsou chlapi a ti jsou všichni stejní. Buď ráda, že se dívá na baby, a ne na chlapy!“

„To by mi ještě scházelo!“

Ale když jsme po letech objevili internet, koukal i na ně. V historii mi nejednou naskočilo nějaké porno s hochy, které můj muž sledoval. Někdy jsem si přišla, že žiji s člověkem, kterého vůbec neznám. Lákaly ho starší a zkušenější ženy, a možná i ti chlapi. A to jsme plánovali, jak se vezmeme.

JABLKO NEPADÁ DALEKO OD STROMU

O svatbě jsme už jen nemluvili, ale i plánovali a obeslali všechny příbuzné, ne však staříkova dědu. Když jeho starý děda zjistil, že si budu brát jeho vnuka, tak i přes svůj vysoký věk na sebe natáhl starý ušmudlaný oblek a vyrazil za mnou.

„Holčičko zlatá, jenom si ho neber. Je to děsný hajzl, je tě škoda pro takového,“ povídal mi, ale já ho nebrala příliš vážně.

„No tak, dědečku, co to zas plácáte, pojd'te, zavedu vás domů,“ pronesl hned na to můj muž a doprovodil svého dědu domů. Byl to starý pán, kterému už nohy dobře nesloužily a chodil velmi pomalu a nejistě, o své hůlce a za podpory mého muže se dostal v pořádku domů a já měla na paměti jeho slova. Hned po návratu jsem se manžela ptala:

„Co to mělo znamenat?“

„Prosím tě, už senilní, pořád si mě plete s fotrem.“

Nezdálo se mi, přesto můj muž toto bravurně okecal a svedl to na dědouškovo stáří, ale ten z cesty neplácal. Myslel to dobře, ale to člověk pozná s léty, ani na tu svatbu ho manžel nepozval, ačkoli jsem si to přála. Měla jsem ho ráda, ale v tu dobu jsem měla asi zatemněnou mysl a v hlavě jen svatbu, která neměla nikdy být.

Oni měli v rodině vždycky mezi sebou takové zvláštní vztahy, přitom to byl tak milý, hodný, starý pán.

Děda toho vždycky navykládal a povídal si rád. Jen mi kladl na srdce:

„Raději si najdi jiného, s tímto tě štěstí nepotká.“

Stařík toužil vždy po rodině, po takové, kterou neměl ani neznal. Jeho matka byla jen ubohá coura, která si to každý rok rozdávala s jiným, a každý rok přibyl na svět jeden sourozenec. Za několik let spousta dětí, avšak ani o jedno se nestarala a o všechny přišla. Poslední dokonce v záchodě spláchla...

Nejstarších pět si vzali prarodiče, ale babička to dlouho nevydržela, neužila si vnoučat a brzy zemřela, ani to její dceru neoblomilo a kurvila se na každém rohu s jinými dál, plno dětí, ke kterým se nehlásila ani je neznala. Těch pět, včetně mého muže, skončilo u dědy, zbytek po dětských domovech, anebo na hřbitovech.

Kolikrát mi z těch historek naskakovala až husí kůže a bylo mi líto manžela, že tak kruté dětství měl a nepoznal mateřskou lásku ani objetí. Matka mu za celé roky nepopřála ani jednu k narozeninám, nikdy nekoupila dárek, ani jej nepozdravila.

Děda byl na vše sám a těžko vše zvládal, už přece jen nebyl nejmladší a měl na starost pět dětí, a to nejstarší mu klidných nocí nepřidalo.

Neměl ho rád a dával mu to patřičně najevo, možná o to víc, že děda nabyl pocitu, že jeho dcera by nikdy nebyla taková, kdyby nepoznala jeho otce.

Ten byl jen ožralou, který se na svou ženu vykašlal, ale to jen proto, že se mu pelášila s jinými. Potřebovala pořád šukat a jeden jí nestačil. Jeho otec nebyl špatný. Jen nesnesl pohled na ženu, která se mu denně

kurví, a tak ji opustil, dal se raději na chlast. Byl každému pro smích, že jeho ženuška ojela půl města a frndu nastavovala kde komu jak háravá fena. Zním ten příběh z několika vyprávění ze všech stran a můj muž je možná díky tomuto všemu člověkem bez citu...

Díky svému otci získal odpor k alkoholu, je abstinent. Nedostanu do něj ani pivo, ani nic tvrdého. Možná za život pár loků na můj popud do sebe dal, ale skutečně jen pár, a nijak ho to neoslovilo a spíš se mu tím vybavilo dětství, ne příliš příjemné. Jako nejstarší si řadu věcí pamatoval a bohužel na nic z toho nedokázal zapomenout.

VSUVKA

Stařík dlouho nevydržel bez průšvihů, v práci udělal škodu za několik set tisíc a my museli svatbu odložit. Dědeček krátce potom zemřel a to bylo poprvé v životě, kdy jsem viděla staříka uronit slzu. Nepláče, nikdy nemá slzy v očích, ale tu noc je měl a přál si být sám. Respektovala jsem to, a přitom jsem ho chtěla jen obejmout, být při něm v této smutné chvíli.

Někdy mám takový pocit, že i když lásku nedával najevo, tak mě a později i naše děti měl skutečně rád.

Přál si vždy jen rodinu a celý život sliboval, jak nám spolu bude hezky, ale není. Nedoufám v to, že někdy bude, ale zároveň se cítím být jako jeho mámou, která dohlíží, aby tím životem nějak proplul a neutopil se...

Není to snadné, ale jsem jen člověk, který se obětuje v zájmu rodiny, která si na tu rodinu pouze hraje, ale nežije tak. Neumí to.

V PEKLE HO JEŠTĚ NECHTĚLI, TAK SE VRÁTIL ZPÁTKY

Když jsme ještě bydleli na starém bytě v pronájmu, stařík tam nadělal ostudy jako žádný jiný chlap za život. Sousedům v přízemí lezl do oken a možná si přál načapat je „při tom“ a vždy zvolal hlasitě jen: „Šukáte?“

Naštěstí byl souseď naproti nám šprýmař a bral vše jako vtip, i když stařík nevtipkoval, skutečně si je přál nachytat při tom.

Sousedka byla krásná, mladá ženská, taková hubená blondýnka chodící jen v přiléhavých šatičkách. Příjemná, usměvavá, ale mého muže prokoukla dřív než on. Kolikrát se stavila na kafe, když byl v práci, a ptala se mě: „Je v pořádku?“

Tehdy jsem svého muže zamlouvala a kryla, jak jen se dalo, vše se zakecalo a život běžel dál, ale mně s léty přijde, jako by ho ti lidé, co ho znali, prokoukli dřív než já a možná jen jsem si nechtěla přiznat, že je to takový pícus, i když určité pochybnosti byly, ale víra v to, že nám spolu bude dobře, byla v tu chvíli silnější.

Jednou z nudy předstíral, že je v bezvědomí. Upadl na zem v koupelně a skutečně nejevil známky života, zadržel dech, až v tváři modral, a já myslela, že je mrtvý. Zpanikařila jsem. Tehdy jsem neměla telefon a utíkala k souseďům, ať volají záchranku, že můj muž nežije, nedýchá.

„Prosím, pomozte mi, já nevím, co mám dělat!“

Hned na chodbě povyk a mně srdce bušilo jak zvon, měla jsem ho ráda a teď tu ležel bezvládně na zemi a co teď?

„Co si počnu bez něj?“ Úplně příšerné stavy, strach a obavy.

Záchranka do několika minut u nás doma a můj muž, když k němu záchranář přistoupil, otevřel oči a začal po něm rvát:

„U nás se sundávají boty, kurva, za dveřmi! Jste hovada nebo co, že mi tu chodíte v botách!?“

Sousedka, která mě tišila v náruči, jen vytřeštila zrak, on skutečně působil, že je mrtvý. Ležel bezvládně na zemi, i souseď mu zkoušel tep, třepal s ním a on jak bez známky života, ani v koutcích mu nezacukalo. Já vypadala jak blázen, který dělá paniku v domě, a můj muž měl z toho jen zábavu. Nikdo jsme nevěřili vlastním očím, všichni stáli v šoku. Sousedé z vyšších pater na schodech a můj muž vyhazuje záchranáře z bytu se slovy: „A příště boty dolů!“

Ten jeden z nich, takový ráznější, mu oznamuje, že si tento výjezd zaplatí, že tu nejsou pro ničí srandu, a stařík, místo aby se trošičku ovládal, anebo omluvil, jim začal vyhrožovat, že ten koberec, po kterém chodili v botách, jim dá k úhradě!

Tu noc jsem přespala u sousedů a vážně uvažovala nad jeho zdravím.

„On není normální.“

„Toto skutečně není normální!“ povídali mi Petr s Kateřinou, žijící naproti, u kterých jsem strávila noc, a druhý den na to jsem si vyposlechla od staříka, jaká jsem kurva, a určitě jsme si to rozdávali ve třech.

Prý se chtěl jen přesvědčit, jestli ho mám ráda, a teď má prý jasno.

Petr, který měl pochopení pro vše, toto nedokázal pochopit a nejednou poté mu ujely nervy a pohádal se se staříkem, který vždy argumentoval něčím, nad čím zdravý rozum zůstával stát. Stařík však žádné rozmluvy nebral v potaz. U něj je každý píćus a kokot, ale že v druhých potvrzuje, čím druhé nazývá, si ani neuvědomuje, natož nepřizná.

Přitom tehdy by vše bylo snadnější, jen ta odvaha scházela, a když šlo do tuhého, přišel s kyticí, prstýnkem, omluvami a přísliby, jak se změní a bude nám zas dobře. Tak hloupá a blbá jsem byla, že já mu skutečně všechno to hezké chtěla věřit, ale nikdy nedostal svým slovům.

KATEŘINA A PETR

Staříkův incident se záchrankou nemohl nikdo rozdýchat, v tu dobu jsem u sousedů pobývala od toho dne hodně často, ať s Petrem či s Kateřinou. Brala jsem je jako dobré přátele, kteří mi nejednou pomohli. Věděli, že to s ním nemám lehké, a do toho jsem ještě přišla o práci.

Měli syna Matyáše, hezký chlapeček, o kterém jsem se dozvěděla, že není Petra. Kateřina měla milence a Matyáše měla z předchozího vztahu, respektive s milencem, se kterým se znovu začala scházet, ačkoli žila s Petrem. Ten to špatně nesl, kluka měl rád, jako by byl jeho, ale přál si s Katkou dítě, které budou mít spolu a bude jejich. Možná proto, aby mu neutekla. Ale čím víc si to přál, o to víc to nešlo. Šířalo je to a to možná i Kateřinu přimělo zapíchat si znova s mužem, se kterým už jedno dítě měla.

Chtěla děti, nechtěla, aby byl Matyáš jedináček.

Svěřovali se mi oba, ale bohužel i každý zvlášť, a když mi Katka řekla, že to balí a opustí Petra, bylo mi to tak líto. Petr tušil, že se něco děje, a já zatloukala. Nedokázala jsem mu říct, že plánuje odchod a už nikdy ji ani Matyáše neuvidí.

Nejednou mi brečel na klíně, ale já nemohla. Nemohla jsem ji zradit, věřila mi, a tak jsem mu jen v náznacích pověděla, že dlouhé trvání to nejspíš mít nebude.

Napadalo mě, jak by byl život s Petrem pěkný, a žila jsem v přesvědčení, že ani Kateřině by to nevadilo. Hlídala jsem jim syna a byla pro něj jak chůva, kolikrát mi ho Katka svěřila s klíči od bytu, ať se o něj postarám, zatímco ona si zaletěla do Francie za svým milencem a za pár dní přiletěla zpět pod zástěrkou lží, že byla u rodičů a nechtěla Matyáše tahat sebou.

Přespávala jsem u nich a hlídala ho. Petr se vždy snažil vytáhnout ze mě cokoli o Katce, ale já nemohla. A stařík za dveřmi běsnil, když zjistil, že Kateřina je pryč a já jsem u nich doma s Petrem bez ní, ale skutečně jsem s ním nic neměla, i když jsem si to v tu dobu dokázala představit. Však sama se mu kurvila, ale Petr ji miloval, nepodvedl by ji. Byli jsme v tom bytě jak sourozenci, tak nevinné to bylo, ačkoli to tak zvenčí asi nevypadalo, když jsme šli nakoupit, anebo si hráli s Matyášem venku. Měl mě tak rád ten malý rošťák, a když mu máma scházela, říkal mi:

„Mami, přečti mi pohádku.“

Já teď normálně brečím...

Já toho kluka měla ráda jako vlastního. Musela jsem říct staříkovi pravdu, že Katka někoho má a chce od Petra odejít a já jim ho jen hlídám, ale ten si to pro sebe nenechal. Řekl Petrovi, co má Kateřina v plánu. Ten mi to sice nevyčítal, a jak se vrátila po x-té od „rodiny“ ošklivě se pohádali. V tu dobu jsem sebrala Matyáše, ať neposlouchá ty hádky a schovala se s ním u mých rodičů. Petr ho chtěl Katce vzít, protože věděl, že bez něj neodejde. Byla jsem nasraná na staříka, že se jim plete do života a že tím zkomplikoval život můj.

Ale možná jsem ho chtěla schovat jen před Kateřinou.

Když jsem přijela s Matyášem k mým rodičům, můj táta byl z něho úplně nadšený, ještě mi maminka říkala:

„Až budeš mít jednou děti, tak z tvého táty bude ten nejlepší dědeček na světě. Podívej se na něj, jak je z toho kluka hotový.“

A táta se mu věnoval jak vlastnímu vnoučeti a hrozně ho to s ním bavilo, že je nešlo ani od her odtrhnout. V tu chvíli jsem začala vážně přemýšlet nad vlastním dítětem.

„Bylo by to fajn.“

Bavilo mě to s Matyášem a táta po vnoučatech hrozně toužil. Dokonce i stařík obstojně zastával roli „náhradního taťky“ a pořád mi říkal:

„Až budeme mít jednou děti, budu ten nejlepší táta, kterého si může dítě přát.“

A já mu to věřila, stejně jako když jsme spolu „chodili“ a hlídali malou Esterku od sousedů. On si s ní tak hrál, že já neměla pochyb o tom, že by jako otec jednou v životě mohl selhat, ale cizí jsou cizí. Vždycky to tak bylo, před jinými je stařík super „taťka“ a každé dítě by si ho přálo za tatínka, ale ke svým dětem se tak nikdy nechoval.

A když se schylovalo k večeru a já chtěla Matyáše uložit, přijela Katka...

NÁHRADNÍ MÁMA

Byla jsem máma, Matyášova náhradní máma, tak mi říkával. Pamatuji si na ten den, jako by to bylo včera. Seděl ve své postýlce, na sobě jen modré pyžamko s autíčky a ptal se mě:

„Jak ti mám říkat?“

„Říkej mi teto, teto Sáro, anebo jen Sáro.“

„Ty ale nejsi jen teta. Ty jsi jak má máma, ale já už mámu mám, mamííí, jak mám říkat Sáře? Když jí nechci říkat teto? Ona není jen teta, ona je jak má máma, ale to bych měl mámy dvě, mamíííí!“

Za pootevřenými dveřmi dětského pokoje stála Kateřina, ta pravá máma Matyáše, která k nám poté přisedla a říká: „Tak budeš mít mámy dvě. Já jsem tvá pravá maminka a Sára bude ta náhradní.“

Matyášovi se to strašně líbilo, však kolikrát se přerekl a oslovil mě „mami“ a pak jen rukou plácl o sebe a dodal jen:

„Já jsem popleta.“ Ale bylo to hezký. Cizí dítě, které ve mně vidělo svou mámu a možná si jen přálo takovou mít. A já se stala aspoň na ten krátký čas jeho náhradní.

Když to vyprávěl venku, tak jsme se s Kateřinou usmívaly, s jakým zápallem vysvětluje dětem, že má maminky dvě.

Ono to vypadalo docela vtipně, když jsme šli všichni na zmrzlinu – já, Kateřina, Matyáš a Petr.

„Mami, pojd' mě houpat,“ a já šla automaticky, zatímco Petr

s Katkou si dali ještě kafe na venkovní zahrádce.

Poslouchal svou pravou maminku a se mnou si hrál, se mnou počítal ovečky před spaním a se mnou se naučil počítat do deseti. Kreslili jsme, hráli si pexeso a Kateřina byla ráda, že má více času pro sebe. Matyáš byl takový stále vyžadující pozornost a prostě nechtěl být nikdy sám. Doma mu toho nebylo moc umožněno, to bylo pořád:

„Matyáši, nesmíš a už jsem ti říkala stokrát, že ne!“

A Katka mě nejednou prosila, ať ho pohlídám, že už ji bolí hlava.

Matyáš byl strašně hodný, ale taky hodně zvědavý.

Hodně jsme si četli a časem znali ty dětské pohádky už z hlavy.

„A kdo přišel potom ke Smolíčkovi Pacholíčkovi?“

„Zlé jeskyňky, a teď už si dáme jinou, vyprávěj mi pohádku.“ A já vyprávěla. Ty vyprávěné měl nejradši, z hlavy vymyšlené, u kterých mi vždy usnul v náruči, a já si tak přála mít kluka, jako byl on, abych nebyla jen tou náhradní, ale vlastní mámou. A tak nějak se to ve mně mísilo – chci dítě, chci své vlastní dítě.

Stařík měl Matyáše taky v oblíbenosti, dával mu mýt nádoby, a ještě si dělal kolikrát legraci, když ho byla fura. „Zavoláme Matyáše a on nám to tu uklidí.“ A Matyáš skutečně rád myl nádoby, vysával, vytíral. Doma nemohl, nikdo mu to nedovolil, ale u nás mohl vše, oč si řekl. Byl tak šikovný a Matyáš staříkovi říkal strejdo.

Jako tátu bral jen Petra, který se v něm viděl jako ve vlastním, ačkoli vlastní nebyl, ale bylo to tak úžasné dítě, které nešlo nemilovat.

„Dej mi ruku, mamko,“ a já mu ji dala. Držel ji a pak přišla ta osudná noc. Noc, kdy přišlo, vyloženě lilo. Všude tma, jen pouliční lampy svítily.

Na ten večer se nedá zapomenout, slovo od slova...

„Jedeme domů, Matyáši!“

„Nech ho tady, je už pozdě!“

„Ne, jedeme domů, oblíkej se a fofrem!“

A já mu na pyžamko naposled oblékla tepláčky a bundičku.

„Pojedeš s námi, prosím, nechci s ním být sama a Matyáš bez tebe neusne, Petr vyvádí. Já s ním po tomto už nezůstanu, hned zítra se sbalíme a odjedeme!“

Chtěla jsem být s ním, už tak byl vyplašený ze všeho. V náruči ho z domu mých rodičů nesla na rukou do auta za deštivé noci a sedla s ním na zadní sedačky.

Kdyby aspoň neřvali! Hádali se jeden přes druhého, křičeli, že nešlo slyšet ani to rádio, co v autě hrálo!

„Bez něj neodjedeš, nedám ti ho! Je jako můj syn, nemůžeš mi ho sebrat, budu se s tebou soudit!“

„Nikdy v životě ho nebudeš mít, jen přes mou mrtvolu!“

Matyáš mě pevně chytil za ruku, z které jsem cítila jeho strach, stiskla ji a mlčky jej utěšovala a on mi ze rtů odezíral: „To bude dobrý, uvidíš.“

Auto kvílelo při vysokých otáčkách a s námi to házelo z jedné strany na druhou a Matyáš namáčknutý na mně, jen těma očkama po mně pokukoval a v hlavince se mu nejspíš honilo: *Co se to děje, mami?*

Petr tu noc řídil jak vrah, až se tu noc vrahem skutečně stal.

„Chceš nás zabít, ty imbecile, zastááááá!“ zakřičela naposled Kateřina a Matyáš letěl skrz čelní sklo a dopadl na zem.

Byly to vteřiny a jen ten pohled před sebou, a ani minuta nejde

vzít zpět!

A mně se vše promítalo. Vše, co bylo vyřčeno pár minut před tím, než proletěl sklem, a pak jsem jen hleděla na Matyášovo mrtvé tělíčko přede mnou.

„Matyáši! Matyáši! Maty!?!“

Nevím, jak se to stalo, utěšovala jsem Matyáše. Vypadla jsem z auta a asi na pár minut ztratila vědomí. Petr s Kateřinou zůstali v autě, cizí lidé je tahali ven a já držela v náruči Matyáše.

...ale už mu nebylo jak pomoci, jeho život vyhasl na ulici jedné deštivé noci. Svírala jsem ho v náruči a déšť se k slzám přidal a pak jsem jako v šoku sledovala, jak ho nakládají do černého pohřebního auta.

Už mi nikdy neřekne *mami*.

Už mi pusu nedá, ani mě neobejme.

Už tu prostě není a tento střípek v mé duši je jako střep!

Bolí to i po letech, vážně bolí.

Dodnes se bojím vozit vlastní děti v autě a jsem hysterická, když se zapomenou připoutat. Řidičák jsem si nikdy neudělala. Bojím se.

UŽ JEN KATEŘINA

Řev, pláč, výčitky – zoufalství, beznaděj, smutek. A já docházím den co den za Katkou do nemocnice. Je na tom hrozně špatně. Plno operací a ona bojuje stále o svůj život. Petr po dlouhé léčbě končí za mřížemi a ona se z toho dostala, od půl pasu dolů ochrnutá. Nikdo jí to nedokázal říct, a když se to přede mnou dozvěděla od lékaře, život se jí zhroutil jako domeček z karet.

Ta nádherná sexy ženská už tak nádherná nebyla. Podlitiny, kapačky, ruce rozpíchané. Vlasy mastné, vyzáblá, s bílou košilí na sobě mi poté s cigaretou v puse říká:

„Už mám všechno vyřízené, pojeděš se mnou do Francie?“ Tehdy jí vzhledem k jejímu stavu tolerovali v nemocnici i kouření na pokoji.

U moře jsem nikdy nebyla a o dovolenou nešlo. Měla jsem se o ni starat v domě jejího milence.

Bez váhání jsem to přijala, chytla ji za ruku a slíbila, že ji nenechám samotnou, ale za pár dní na to jsem se dozvěděla, že jsem těhotná.

Řekla jsem jí to a ona mi vyličila růžovou budoucnost ve Francii, která se mi velmi zamlouvala.

„Budeš se tam mít líp než s tím čurákem.“ A já uznala, že má pravdu.

Rodičům jsem neřekla, že jsem těhotná, ani staříkovi. A nějak v té době jsem toužila po změně prostředí. Věděla to jen Kateřina.

Sbalila jsem se pod záminkou dovolené na dva týdny, a když přijelo taxi, všichni se se mnou loučili. Já v tom taxíku brečela, ale snažila se držet, a než jsme dojely na letiště, tak mi Kateřina říká:

„Už se nikdy nevrátíme, nechci se sem už nikdy vrátit, zemřelo tu pro mě tady vše, stejně jako můj syn.“

A já se k ní otočila celá ubrečená a prosila ji, ať to auto otočí...

Chápala, nevyčítala, prostě to jen chápala a dala pokyn taxikáři, ať to vezme zpět.

A já pak v životě hořce zalitovala. Proč jsem chtěla domů? Když jsem mohla mít život snů a vzdala se ho kvůli rodině?

Nedokázala jsem to udělat tátovi ani té mámě, aby nikdy neviděli své vnouče vyrůstat. Prostě to nešlo, a přitom jsem si mnohokrát vzpomněla na ten den, který můj život mohl změnit, byl by tak jiný a jinde.

Hloupá, tak hloupá...

NECHCI PŘI VYPRÁVĚNÍ PŘESKAKOVAT V ČASE, ALE NEDÁ MI TO.

O Kateřině jsem už pak nikdy neslyšela, nenapsala, není k dohledání na sociálních sítích. Ale jednou, když mi bylo zle, kontaktovala jsem jejího bratra a dal mi telefon. Ale neměla jsem už odvahu se jí ozvat.

Petr seděl několik let v base, a když z ní vylezl, potkal jak na potvoru staříka, který dětem zas něco vyčítal a nechoval se zrovna jako typický taťka od rodiny. Potkali se před cukrárnou, tou, která už je nyní zavřená a kam jsme tenkrát chodili všichni tři.

Později měl Petr novou rodinu, dvě děti, o které bojoval po rozvodu... Občas jsme si vyměnili e-mail.

Jednou mě stařík hystericky volá ke zprávám. „Kurva, to je Petr!“

Zpráva o Petru X., který ráno odvedl děti do školy a pak si před svým novým domem přiložil zbraň ke spánkům a prostřelil si hlavu.

Měla jsem ho ráda, stařík mlčí a já jdu brečet do koupelny.

Petře, měl ses se mnou tenkrát vyspat, všechno by asi bylo jiné...

BUDEME TŘI

Měla jsem odejít, a neodešla. Těhotenství nebylo nic moc, ale stařík se na dítě těšil, když pominu, jak mi žral všechno jídlo, které mi rodiče nakoupili, aby bylo miminko zdravé a mělo dostatek vitamínů. Svým způsobem se mé těhotenství stařík užíral (není to překlep – skutečně UŽÍRAL). Tolik žrádla a tolik dobrot. Cpal se a spal. Zatímco já přemýšlela o tom, jestli život po jeho boku má smysl, ale máti mě vždy uchlácholila.

„Za to můžou hormony, jsi moc přecitlivělá. Neber si to tak, až se to narodí, bude zas dobře.“

Ale nebylo.

Stařík nedokázal nikdy pochopit, jak z něčeho tak odporného, jako je sperma, může vzniknout dítě. Já zase nechápala, jak z něčeho tak tupého, jako je stařík, může vniknout nový život...

Koupila jsem mu několik časopisů, aby pochopil, že děti nenosí čáp, a on po sto jedné se mě blbě zeptá: „Ale stejně to nemůžu pochopit, smrdí to a z toho bude za pár měsíců miminko?“

Hleděla jsem na něj jak na idiota. Ten blbec nedával ve škole pozor ani na toto!

Tajně, když si myslel, že ho nevidím, si do skleničky nastříkal trochu spermatu a pozoroval, jak se to v té vodě vleče, a možná skutečně ten blbeček doufal v to, že v té sklenici uvidí pohyb spermií...

Nakonec jsem ty časopisy raději vyhodila, bůh ví, co by toho blba ještě napadlo vyzkoušet.

PŘIVÝDĚLEK

Čekali jsme malé a potřebovali jsme zase peníze – plno nečekaných výdajů a starostí a z jednoho platu se nedalo vyžít. Nechtěla jsem jít za rodiči, už tak nám pomáhali dost a chtěla jsem jim dokázat, že se zvládneme o sebe postarat sami, bez jejich pomoci, a že té nebylo málo, především v začátcích, a já si přišla jak malá, která věčně tu mámu s tátou potřebuje, ale takhle to nešlo.

„Musíme se osamostatnit,“ kladla jsem staříkovi na srdce a hledala práci, kde se dalo, i za cenu, že budu někde vytírat podlahy. Jen ať prostě nějaké ty peníze jsou, než porodím, ale jemu se můj nápad nezamlouval.

Byla jsem těhotná a chtěla jsem nějakou nenáročnou práci, třeba jen úklid a na pár hodin, ale on mi to nedovolil.

„Nebudeš dělat někde uklízečku, zbláznila ses? Máš na víc!“

Bylo mi v tu dobu jedno, jestli mám na víc, či ne, hlavně, ať mám zas nějakou práci a s ní i korunky, které jsme potřebovali jako sůl. Jenže se staříkem se nešlo domluvit, dělal scény a zamykal mě doma, ani klíče od bytu mi nenechal.

„Nepůjdeš nikam! Uklízet můžeš doma, když si potřebuješ přijít užitečná!“

Jenže nešlo o to si přijít užitečná, ale o peníze.

„Tak dělej něco! Naši nám nemůžou pomáhat věčně!“

„Zálohy snad platíme, nebo ne?“

Stařík, který byl vždy pohodlnější, uznal, že mám pravdu a začal koukat po přivýdělcích, chtělo to rychlé prachy a nejlépe hned.

Jednou jsme si vzali byt, tak bychom ho měli utáhnout sami a bez pomoci. Nehledě na to, že bylo potřeba plno věcí dokoupit, ale především splatit.

Jak jsme byli mladí, tak jsme byli skutečně blbí. Topili jsme hodně, že jsme to doma měli kolikrát jako v sauně, a přitom okna potom dokořán. Plná vana každý den a s tím vším za čas přišly i doplatky, a ne zrovna malé. Když mi přišla faktura, rozbrečela jsem se a strachovala...

Vyřídili jsme si sice splátkový kalendář, ale naučili se i díky tomu šetřit. „Toto se už nesmí opakovat, rozumíš?“ naléhala jsem na staříka.

V bytě se topilo na kotel a faktura po vyúčtování dělala čtyřicet tisíc, a to jsme každý měsíc řádně zálohy platili, ale bylo to nedostačující.

„Máte velkou spotřebu, je to hodně, taky mi to přijde, jako byste vytápěli celý rodinný barák,“ řekla mi paní na pobočce, když jsem se divila té částce a šla si domluvit splátkový kalendář.

„Tak si to dejte na splátky, ať vás to tolik nezatěžuje, a zkuste to topení trošku utáhnout.“

Nedá se nic dělat, vypínáme topení, oblékáme mikiny!

Začali jsme od toho dne šetřit a topení vypnuli. Staříka zlákal po naší rozmluvě inzerát s vidinou rychlých peněz a bez váhání zavolal a domluvil se a mně to podal jako hotovou věc.

„Nic se neboj, prachy budou a dostanu je vyplacené na místě. Jedu

fotit nějaké akty do Prahy,“ oznámil mi.

Tak stařík se rád ukazoval nahý, a že za to dostane ještě zapláceno, se mu zamlouvalo o to víc. Jel kvůli tomu až do té Prahy a skoro každou hodinu mi volal, ale když se pár hodin neozval, začala jsem mít o něj strach. Volala mu, ale marně. Den se zhoupl a byl večer, stařík se z Prahy nevracel ani nezavolal. Bála jsem se a mamince volala, jak se vypravil někam do Prahy na focení a už se mi neozval.

Uklidňovala mě, že počkáme, jestli se neobjeví do zítřka, že pak zavoláme na policii, ale celou noc jsem trnula v obavách o staříka.

„Co když se mu něco stalo?“

„Co by se mu tak stalo? Možná sedl jen do špatného vlaku a usnul a telefon má vybitý. Neboj se, on se ti vrátí,“ uklidňovala mě máma, a já se tak hrozně bála.

Druhý den, když nervózně chodím po bytě, uslyším klíček v zámku, utíkám ke dveřím a v nich stařík.

„Pane bože, kde jsi byl? Víš, jaký jsem měla o tebe strach? Toto už mi nikdy nedělej, myslela jsem si, že se zblázním.“

A on, takový bez nálady, bez chuti, bez sebemenšího náznaku, že už je rád, že je doma, si sedne na židli a říká:

„Na nic se mě raději neptej.“

Byl tak divný, nechtěl se mnou mluvit a vše jsem z něj musela tahat jak z chlupaté deky a on sklopil dlaně do tváře a já na něj naléhala.

„Tak už mluv! Co se stalo?!“

„Mě už do Prahy nikdo nedostane,“ povídal mi a pak z něj vypadlo, jak naletěl.

„Žádné focení se nekonalo.“

„Jak to?“

„Slib mi, že to nikomu nepovíš, ani mámě!“

„Slibuji.“

A stařík mi povyprávěl, jak ho ten starý prasák nechal svléknout do naha, přivázal na židli, a když měl ruce svázané, stáhl si před ním kalhoty a musel mu ho vykouřit.

„Jestli ho nevezmeš do pusy a nepohraješ si s ním, tak žádný honorář nebude, mladíku.“

Stařík ho do úst vzal, věděl, jak jsme na tom a že ty peníze nutně potřebujeme, a já se při jeho vyprávění neudržela a začala se smát. Jenže jemu to vtipné nepřišlo.

„Ty jsi blbá, víš, jak to bylo hrozný, když mi ho narval do pusy?!“

Smála jsem se a on se přitom tak nechutně tvářil, jako by sežral hovno, a mě zajímalo, jaké to bylo, když kouřil jinému? A on:

„Divné, bylo to divné, ale nejhorší bylo, když se mi do té pusy vystříkal.“

Fascinovalo mě jeho vyprávění a prohlížela jsem si ho a snažila si to představit, jak na židli jinému kouří, až mě zamrzelo, že jsem tam s ním nejela. Třeba bych se mohla dívat a ptám se ho:

„Spolkl jsi to?“

„Ne! Vyplivl.“

„A právě kvůli tomu mi nic nedal. Točil to na kameru, a kdybych to spolkl, tak mi zaplatí, ale to nešlo, bylo mi na zvracení.“

„Ty jsi fakt blbec, kdybys to spolkl, tak máme peníze!“

„Víš, jak to bylo hnusný?“

„Vím, aspoň teď víš, jak se při tom cítím, když to po mně chceš

ty.“

„No dovol, to je snad něco jiného.“

„Tak to není! Semeno jako semeno, a proč jsi mi nezavola?“

„Protože mě okradli. Jak mě rozvázal, bylo mi tak zle, že jsem telefon pozvracel, a jak jsem ho venku na lavičce rozebíral a čistil, rozběhl se nějaký spratek a normálně mi ho z kolena sebral a ztratil se mi v ulicích.“

„Ty jsi vážně kokot! Bez telefonu, bez peněz, ani čuráka neumíš vyhulit a vrátíš se domů s prázdnou?“

„Najdu si nějakou brigádu, slibuji.“

Přislíbil a já si představovala mnohokrát poté, jak kouřil jinému, ale on už se na to téma se mnou nikdy víckrát nechtěl bavit.

ÚCHYL ZA OKNY

Stařík se vždycky rád předváděl, jako by chtěl před druhými na sebe upoutat pozornost. Nikdy jsem nepochopila, proč to dělá. Kolikrát z nudy udělal takovou blbost, že jsem dlouhé týdny nevykoukla raději ani z okna ven. On si vyhlídl jednu paničku, chodila pořád ve stejný čas do obchodu, který byl pár metrů od našeho bytu, a vracela se na minutu přesně nazpět. Vždy na ni v okně mrkal a dělal to přede mnou. Prý jestli mrkne taky.

Brával to jako zábavu, ale když ona dáma už do oken nekoukala, nevěděl, jak na ni, aby si všimla a alespoň tou hlavou kývla, a tak jsem mu říkala z legrace:

„Postav se do toho okna nahý, ty blbečku, a uvidíš, jak se na tebe hned podívá.“

Člověk by nevěřil, že to vezme vážně, ale stařík se skutečně jednoho dne odhodlal, svlékl se do naha a vylezl na parapet.

Smála jsem se mu. Pamatuji si na ten den, jako by to bylo včera. Bydleli jsme tehdy v přízemí a můj muž za okny nahý, stojící na parapetu, aby ho dáma, kterou měl v oku, nepřehlédla.

Hrozně se radoval, když zbystřil, že už jde. Když šla do obchodu, nevšimla si ho, šla s hlavou skloněnou k zemi, ale stařík vsázel na to, že až půjde z obchodu nazpět, určitě ho nepřehlédne, což se taky stalo.

Po půl hodině s těžkým nákupem se vláčela zpět a můj muž

svlečený se tam natřásal jako nějaká opice. Před domem přechod pro chodce a žena, jak ho zbystrila, upustila všechny tašky na zem, i ta vajíčka, co měla v tašce, rozbila, a stařík se smál.

Do ruky své přirození uchopil a točil s ním, aby ženu nejspíše více ohromil, ale mám pocit, že ji tím spíš šokoval. Já zpoza rohu pozorovala celou situaci a stařík byl tak šťastný, že mu to vyšlo a vidí ho, ale neviděla ho jen ona, ale všimlo si toho nejedno oko kolemjdoucího.

„Není normální, je to blázen!“ ozývalo se za okny a žena, kvůli které to dělal, si jen ůkala na čelo.

„Běž se léčit, ty magore,“ ozvalo se naposled z ulice a mě v tu chvíli taky smích přešel.

„Ty vážně nejsi normální,“ povídám mu a on bez špetky soudnosti osočil mě:

„Nemáš smysl pro humor, nebo co? Jsi divná!“

Divná? Přesto soudná, napadalo mě v mysli, ale se staříkem nebyla rozumná řeč. A já do okna raději od toho dne nešla. Bylo mi za něj tak stydno, ale on byl beze studu. A žena, která denně pod okny procházela, od té doby už naší ulicí neprošla, jen stařík to snad dodnes nepochopil.

Z BYTU NA BARÁK

Časem nám začal být byteček malý a už s ohledem na miminko, které jsem nosila pod srdcem, to chtělo něco většího. Rodiče nás verbovali, ať jdeme do baráku, že v pronájmech bydlí stejně jen ubožáci, co nemají na vlastní bydlení. Práci už můj muž měl a vše nasvědčovalo tomu, že v ní i vydrží. Dostal přidáno, a tak jsme se začali dívat po domech. Chtěla jsem vše stihnout ještě dřív, než se miminko narodí, ale čím víc jsem se to snažila uspíšit, tím víc byl můj muž jak nepřičetný. Bylo toho asi na něj hodně, a tak mi často nadával a ponižoval mě.

„Nebudu se stěhovat, raději budu svobodná matka, než žít s takovým hovadem, nadává mi, mami!“

Jenže máma mi hned udělala v hlavě jasno, za vše mohou hormony.

„Všechno si to moc bereš, uvidíš, až se to malé narodí, mávneš nad vším rukou.“

A já se jen modlila, ať má máma pravdu. Třeba skutečně tím jiným stavem jsem to snášela hůř a byla citlivější, ale oslovení takového charakteru bez příčin mě dohánělo k breku.

„Co jsi tu celý den dělala, ty píčo?“

Můj muž se po dobu mého prvního těhotenství choval hrozně, byl tak sprostý, zlý a sobecký. A dokonce mě i uhodil.

Tu noc jsem odešla přespat k rodičům a máma mě zas uklidňovala.

„Ale prosím tě, určitě nechtěl, jsi teď taková široká, tak to nevyměřil a dotklo se tě to.“

Připadala jsem si po rozhovoru s mámou jako blbka. Byla jsem sice v jiném stavu, ale některé situace mi v pořádku opravdu nepřišly. Žral mi vitamíny pro těhotné, cpal se ovocem a zeleninou, aby mi nezůstalo ani to jablko ke svačině, a vyloženě mi přišlo, jako by mi to dělal naschvál. Z nákupu se vrhl na tašku, kterou jsem přinesla, zatímco on vychrápával. Doma jsem mu dělala pomalu služku a místo, aby se staral on o mě, tak já se starala ještě o něj a pak to mohla jít uklidit. Všude kelímky od jogurtu, s kterými se nenamáhal ani do koše, a já proklínala den, kdy jsem si s ním pořídila dítě!

Pořád ještě svobodná, nestihlo se to, i když to byla mámina smrt.

„Ale dnes se lidé neberou jako dříve,“ říkávala jsem jí, ale ona trvala na svatbě. „Dítě se nenarodí do neúplné rodiny!“ A tak jsem si ho musela vzít, i když jsem po nocích slibovala tomu nenarozenému miminku, že tohoto kreténa si nikdy nevezmu.

„Raději budeme sami než s ním!“

„Jsi z těch hormonů úplně mimo, svatba bude a buď ráda, že si tě chce vzít, co si myslíš, že s děckem bude mít o tebe někdo zájem, i kdyby ses na něj vysrala?“

Hučela do mě dny i noci, že jsem ve slabé chvílce na vše kývla a můj muž si to se mnou krácel těsně před porodem k oltáři.

„Berete si ho ze svobodné vůle? V dobrém i zlém?“

Vlastně to ani žádná svatba nebyla, skoro jako bychom si jen nechali udělat nové občanky. Žádná oslava, žádná svatební noc. Bylo to jako noční můra a já řekla ano.

„Už nikdy víc nechci být v jiném stavu,“ opakovala jsem si poté.

Měli jsme dům, přišlo miminko a vše se zdálo na malou chvíli zalité sluncem. Stařík byl ze syna nadšený. Jako by mu z oka vypadl a on se s ním pyšnil po celé vsi.

Byla jsem ráda, že je jak vyměněný, už mě neoslovoval sprostě, a dokonce mi s malým pomáhal.

Máti mi při první příležitosti vpálila do ksichtu: „Neříkala jsem ti to? Za to mohly ty hormony. Podívej se na něj, jak je z toho mrněte celý naměkko.“

Jo, to byl, vlastně i já. Taková idylická rodinka, ovšem jen do chvíle, než přišlo na prdíky, a po nich rostly zoubky. To stařík v práci trávil raději dny i večery, jen ať má na chvíli klid od vřeštícího dítěte.

Máti jen: „To bude dobrý, to jsou chlapi a ti jsou všichni stejní.“

A jak kluk rostl, plačtivé období pominulo a zase bylo chvíli krásně na světě. Po prvním synovi přišel druhý a můj muž se skutečně snažil ke mně v druhém těhotenství chovat lépe, i když občasné výstřelky měl, ale máti má pravdu, takoví jsou chlapi a pod vlivem hormonů vše vnímám citlivěji, pomyslela jsem si...

Mávla jsem nad tím rukou, a když mi mužiček říkal: „Až se to narodí, bude nám spolu zas dobře,“ tak jsem mu věřila. Chtěla věřit, už kvůli těm dětem, které tátu potřebují.

Některé hlášky se opakují po celý náš život a s léty jsou o to směšnější, vše až... Až se to narodí, až se přestěhujeme, až vysvitne slunce, až přijde zima, až změním práci, až koupíme nové auto, až děti povyroستou...

Vše je jen *až*, přitom žijeme teď a tady.

Našel si lépe placenou práci, s kterou mu narostlo sebevědomí, a tím začala nejhorší etapa mého života.

„Kdo vydělává prachy, já nebo ty?!“

„Táhni mi z očí, chci mít klid! Běž s těma harantama někam do píce, hraje mi film.“

NAŠE PRVNÍ AUTO

Stařík chtěl vždycky auto. Toužil po tom, ale neměl k tomu sklony. Všechny jeho pokusy řídit auto skončily katastrofou. Jezdil bez papírů a všechna do jednoho sešrotoval. Sprostě si vzal klíče od někoho, kdo je měl u nás položené na stole a přišel k nám jen na návštěvu, a on jako by chtěl těm všem dokázat, že umí řídit, přitom mu činilo potíže rozeznat brzdu od plynu. Neuměl nic, ani řadit, natož řídit.

Snad jen tím volantem točit a auto řvalo. Velice dlouho mu trvalo, než se přihlásil do autoškoly. Nač taky, do té se má jít podle něj až pak. Vždy dělal vše opačně. A většina jeho pokusů o řízení skončila tak, že to autem nabral do prvního stromu.

„Nedělej řidičák, kurva, nedělej ho! Ty za volantem nemáš co dělat!“ říkali všichni, ale byli jsme rodina a ta by měla držet při sobě, tak škody na autě nikdo nikde nehlásil a stařík splácel škodu způsobenou, přesto se nechtěl vzdát snu, že bude jednou řídit své auto.

„Prvně autoškola, do píče! Tam tě naučí řídit!“ křičel po něm můj táta nejednou, když už jeho třetí auto utrpělo újmu, a taky si poté začal více hlídat klíče od svého auta. Prostě je u nás na návštěvě nepustil z rukou, a když stařík zjistil, že už se k jeho klíčům nedostane, zkusil štěstí jinde a možná si jen říkal, já vám něco ukážu, budu řídit, budu mít řidičák, ale až se naučím řídit auto, dřív do autoškoly nejdu!

Vždycky dělal všechno naruby, a tak začal chodit za Pepou, co

bydlel od nás nedaleko, místní ožrala, kterého snad nikdo neviděl nikdy střízlivého, ale měl auto. Jezdil kolikrát opilý a stařík v něm viděl naději, že s Pepou za volant přece jen jednou usedne.

Chtěl jezdit, a proto se s ním začal bavit. Nosil mu kořalku a jednoho dne se skutečně dočkal. Pepa měl chuť na pivo, doma už ani vodka ani rum, ani ten stařík nepřinesl zásobu chlastu, a tak mu povídá, sotva na nohou se držící:

„Nezajedeme do dědiny? Potřebuji si nakoupit.“

Ale všichni ve vsi vědí, co Pepa nakupuje. Jen alkohol a my si často říkali, jak takový člověk dokáže žít jen z chlastu. Nepamatuji, že bych ho kdy viděla s kusem žvance, jen ten chlast a pivo a na tom přežíval po smrti své ženy dlouhá léta.

Pepa věděl, že stařík auto nemá, ale slina byla. Dal mu klíče od auta a stařík se zas cítil ve svém živlu. Nevím, jak to dokázal, možná přece jen nějakou učebnici autoškoly potají studoval a do toho obchodu zajel, aniž by sejmul strom či přibral plot sousedů, až jsme se divili, ale zároveň trnuli hrůzou.

Kolemjdoucí, co mi prošli kolem plotu, říkali:

„Po dědině jezdí nějaký magor, řídí to jak vrah, bacha na něj!“ A já s děckem na rukou vyhlížela toho idiota a raději se před cizími ani nezmínila, že v tom autě sedí můj muž.

Kluk byl ještě maličký, neměl ani rok a já, jak jsem zbystrila staříka za volantem, nevěděla jsem kam utéct. Bála jsem se, že to tím autem nabere do baráku, anebo mě s dítětem sejme. Byl tak nadšený a hulákal:

„Už jedů!“

A já snad celá zelená, nevěděla kudy kam a on opět nezklamal, auto neubrzdil a v plné rychlosti to nabral do naší lípy, kus domu utrpělo taky šrám, část fasády odletěla a já na krajíčku, snad i pochcaná strachy jen tiskla dítě k sobě a děkovala Pánu Bohu, že jsem to přežila.

Stála jsem tam jak omráčená a nebyla schopná kroku. Pepa se vypotácel z auta a řval na celé kolo:

„Málem jsi mě zabil, já tě zabiju, ty zkurvysyne!!! Zničil si mi auto!“

Oba potlučení, krev, hromada plechu, všude plno skla a rozlitého chlastu a auto bylo k nepoznání. Naštěstí měl jen starého trabanta, ale na tu dobu krásné auto, které mířilo hned poté do šrotovny.

Pepa v tu ránu vystřízlivěl, možná se i po druhé narodil, a naháněl staříka za účelem přizabití, ale ten zdrhal přes celou ves, aby to od Pepy neschytil něčím po hlavě. Komédie pro celou vesnici, dlouhé týdny, snad i měsíce se lidé nad tímto bavili a já s dítětem neměla chuť zajít ani do krámu pro chleba.

Stařík si z toho však nic nedělal, splácel Pepovi škodu, a ten ho nemohl ani cítit. Vždy jsem tam musela jít já a poslouchala od Pepy, jakého čuráka to doma mám a ať mu už v životě neleze na oči.

Stařík už byl pak bez šance na projížďku, tak ho celá ta situace do autoškoly přece jen dohnala a po sedmi pokusech, s odřenýma ušima a doporučením moc nejezdit, řidičák po pár měsících dostal.

Pořídil si starší felicii, naše první auto, kterého si stařík vůbec nevážil. Byla sice trošku rezavá, ale na ty jeho jízdy byla pro něj jako stvořená.

Byl příšerný řidič, kde mohl, tam naboural, ničeho si nevážil a auto vypadalo strašně, ještě hůř, než když ho pořídil. I ta zvířata přišla

o život, když staříkovi vstoupila do cesty.

Jednou srazil divoké prase, po druhé mu skočila do cesty srna, pár ježků a psů odletělo nebo je na cestě rozválcovával, že zůstal jen krvavý flek a každý věděl, že stařík zas zabil.

„Půjďte si tu cestu čistit! Vypadá to tu po vsi, jako by tu jezdil sériový vrah!“ hulákal na mě přes plot starosta, i když věděl, že je na vině stařík, a ten místo omluvy kolikrát na něj vystartoval:

„Co bych čistil, nic nebudu čistit, dešť to smyje.“

Starosta byl z něho nešťastný, nechal oplotit, co se dalo, aby se zvěř už na cestu nedostala, ale stačilo, aby pes vyběhl ze dvora, a bylo v tu chvíli po něm. Lidi ze vsi mysleli, že ho ukamenují. Každý si hlídal své a psi už volně nepobíhali.

„Tak to má být!“ pronesl vždy stařík, „mají si je hlídat.“

A když to nabral do místní hospody, tak i tou sklenicí od piva nejednu do hlavy schytil od místních.

„Jdi odevzdat papíry, ty idiote! Už tě máme všichni plné zuby!“

Stařík zneužíval toho, že policie je daleko, a tak si jezdil se svým sešrotovaným vozem dál, bez skel, bez dveří, s promáčknutou kapotou a já odmítala sednout k němu.

„Co jsi to za babu, že s manželem nechceš jezdit!“

Někteří z toho měli zábavu a bavili se, jiní ho nemohli ani vidět a ten rachot po vsi, když jel...

„Bacha na něj, vrah na cestě! Hlídejte si své děti!“

A mně byla hanba vylézt z baráku a raději jsem se uzavřela v něm a ven chodila jen na zahradu, abych neposlouchala ty posměšky, ze kterých si stařík nic nedělal.

A když zjistil, že auto netroubí, vypůjčil si od syna trumpetku, takovou tu dětskou a používal ji a troubil s ní v autě na každém kroku, aby sousedům ukázal, že už jede. To bylo ostudy. Nedal si říct a nedal. A když se vydal do města, sebrala ho hned první hlídka, kvůli níž o řidičák na nějaký čas přišel. Musel zaplatit tučnou pokutu a škodu za zničenou autobusovou zastávku a měl velké štěstí, že na ní v tu chvíli nestáli lidé.

Pár let bez auta, ale po něm si stejně koupil další, ale snažil se být opatrnější.

Jen my s ním jezdit nechtěli.

TÁTA MÁ MILENKU

Slavili jsme narozeniny, táta trochu popil, a když se napije, tak vypráví, a někdy vypráví i to, co nemá. Máma to v půlce oslavy zabalila a šla domů a on mi říká:

„Vidíš to? To mám pořád! Věčně je uražená, věčně se jí něco nelíbí, ale já už jí mám plné zuby!“

Se sestrou to máme celý život, že já jsem víc tátova a ona drží víc s mámou. Ve většině věcí si rozumíme, shodneme se, ale když jde o naše, tak nikdy!

Já tátovi sděluji, jak ho obdivuji za výdrž, i když mám mámu velice ráda, ale vím, že s ní soužití není lehké, a tak se ho ptám:

„Proč ses nikdy nerozvedl? Měl bys klid a víš, jak by se trápila bez tebe?“

Taková škodolibá otázka, za kterou mě sestra sjede:

„Jsi ty normální? Tolik let spolu žijí a teď se mají rozvádět? Tak každý je nějaký a já je chci vidět raději spolu nežli od sebe!“

„Ty, věčně jen ty! A zajímá tě vůbec, jestli je táta šťastný? Žít s někým jen ze zvyku, to není život, ne spokojený!“

„Hlavně, že ty se tím řídíš!“

Hádaly jsme se a táta:

„Vím, jaká je tvoje matka, ale já si radost udělám i tak a je mi úplně jedno, jestli na to tvoje maminka přijde.“ Asi nás chtěl takto rozsoudit

a ukončit hádku.

„Jak to myslíš, tati? Teď ti nerozumím, o jaké radosti tu mluvíš?“

Sestra zpozorní zpoza rohu a poslouchá, jak se mi táta přiznává, že si čas od času zajde do bordelu, dá pár set mladičké dívčině a ta mu ho na pokoji vykouří, a když má chuť, tak ji i vyšuká.

Musím si taky udělat nějakou tu radost ze života, napadlo mě při jeho vyprávění a sestra, jak to slyší, hned startuje a řve na tátu:

„Jak jsi jen mohl, tak ty podvádíš mámu, ani se tím netajíš? Uvědomuješ si vůbec, komu to říkáš? Jsme tvé holky a před vlastníma děčkama se bavíš, jak chodíš za kurvama!“

Ječí jak pomínutá a táta vypráví dál.

„Víš, jak jsem byl minulý týden na Bečvě? Tak tam byly dvě ale fakt hezké holky. Dal jsem jim prachy, ať si pohrají s mým čurákem. Víš, mně se líbí ty mladé, a tvá matka už je stará, nechce ani šukat, vůbec jí to nechybí, ale mně to chybí, ani mě neobejme, ani pusu nedá, je chladná jako kámen, paní dokonalá, že jo?!“

A podívá se přitom na sestru, která vede ty své morální kecy, že lidi, co spolu žijí, by jeden druhého podvádět neměli, ale to jsou jen takové kecy, spustím zas já na ni a hájím tátu, že mu v tomto rozumím.

„Ty jsi po mně, ona si může podat ruku s tvou matkou... A rovnou za ní utíkej a všechno jí řekni, je mi to úplně u prdele, ale něco ti řeknu, ta se se mnou nerozvede, kdo by jí platil nehtíčky, kadeřníka, hadříčky, chce se jen čančat a líbit. Tak ať se nediví, že si zajdu jinde!“

Sestra se cítí pohoršená, běsní a huláká.

„Vy jste se zbláznili, to jako nevěru uznáváte, že je to v pořádku, jo?“

Oba kývneme, že když není zbytí, tak co jiného? Taky mám v plánu si najít někoho, s kým si aspoň zašukám, ať mám nějakou radost ze života, ale místy mě zaráží, jak na to kouká, a o pár dní později dodá:

„Kdyby mi to řekl kdokoli jiný, ok, ale ne můj táta, rozumíš mi?“

„A jaký v tom je rozdíl, tak je to taky člověk.“

„Ale je to táta, chápeš, táta a máma patří k sobě!“

„Co zas jančíš, stejně se nerozvedou.“

Sestra nemá pochopení, každý jiný může, jen táta s mámou ne. Přitom si dobře pamatuji, jak mu byla máma nevěrná, a ještě se mě ptala:

„U koho budeš chtít být, až se rozvedeme?“

„S tebou ne, zůstanu s tátou.“

A teď má sestřička morální pohnutky?

Přitom za tím monitorem, co kolikrát provádí, by měla sama držet hubu!

Ten mámin úlet tenkrát... Táta s ní zůstal jen kvůli nám. Nikdy to mámě neodpustil. Táta aspoň ulevil svému svědomí a možná se jen ten den skutečně potřeboval vypovídat, ale sestra mu to zazlívá dlouhá léta a teď, když jede někam, vím, že ne jen za prací. Přeji mu ten kousek štěstí a radosti. Mám proto pochopení, s léty o to větší.

V PORODNICI

Když se narodil druhý syn, stařík už v té porodnici mě popoháněl: „Dělej, ať už jdeš domů, ležet můžeš i tam!“

Ale já byla v té porodnici spokojená, v klidu, a hlavně bez něj.

Starší kluk byl u rodičů, abych nemusela být v obavách. Starala se o něj babička s dědou a on si to naprosto užíval. Každý den za mnou chodil a vyprávěl mi, kde všude s dědou byl a co babička uvařila dobrého. Byl tak spokojený a já si užívala klidu v porodnici jeho malého bratříčka, z kterého byl nadšený.

Na pokoji byly se mnou ještě dvě maminky, a když přicházely návštěvy, raději jsem si se staříkem sedla do jídelny. Bylo mi za něj tak trapně, měla jsem kolikrát pocit, jako by se ty dvě o mně bavily,

„Ten její je pěkný debil, co?“

A já raději předstírala před nimi, že spím, anebo s dítětem jezdila na pojízdné postýlce po chodbě. Propouštělo se rychle, ale já po komplikovaném porodu se musela v porodnici zdržet déle a stařík pokaždé přišel s prázdnou a odcházel s plnou taškou. V jídelně bral svačiny maminkám, protože měl hlad, a přišlo mi, že to bral tak, že je to tam vystavené asi pro něj, něco jako občerstvení pro tatínky, ale svačiny běžně zůstaly v jídelně na stole, ať si maminky vezmou, ale pak pár dní byly bez nich, respektive do té doby, než mě propustili. Stařík vzal jednu, vzal i po druhé a naštěstí třetí den po odcizení

všech svačin propustili i mě, už nikomu nebude nic chybět.

Bylo mi za něj tak stydno, kolikrát mi máma přinesla něco dobrého a stařík, jak to zbystril, hned mi to ze stolečku sebral a sežral, ať šlo o polévku, oběd nebo nějaké ovoce, já po návštěvách měla stoleček vždy prázdný.

Počkal si, až mí rodiče odejdou, a beze studu se na všechno to jídlo, co mi přinesli, vrhl. A nebylo mu stydno se nažrat před maminkami, které se mnou na pokoji ležely a ty nevěřily vlastním očím. Jako by mu nestačilo, co vše ukradl v jídelně!

Přitom před nástupem do porodnice jsem mu navařila na týden. Plná lednice jídla a měl i peníze, ale nač by je utrácel? Nač by si jídlo ohříval, nač by?

Když stačilo přijít za mnou na návštěvu.

Když mi řekli, že mě propustí, ani pro mě nepřijel, a ještě mě poté seřval.

„Tos nemohla už vydržet do zítřka, když jsi tam byla tak dlouho? Dnes mají na svačinu Pribináček, mléko a briošku!“

On si normálně nastudoval i jídelní lístek, co je k obědu, na svačinu, večeri a Pribináčky měl velmi rád. Tak ho to sralo.

Nebýt táty, tak jedu domů s miminkem z porodnice asi autobusem. Stařík se nenamáhal. Doma běžný režim, nezajímalo ho, že miminko má své potřeby, pro něj jeho vlastní potřeba byla prioritou. Mimino, ať si počká a po pár dnech se dožadoval i sexu.

„Nemůžu, jsem v šestinedělí.“

„Běž s těma pověrama do hajzlu a dělej, chci šukat.“

„Mě ale všechno bolí.“

„Tebe věčně něco bolí.“

A přes všechnu tu bolest a ještě nezhojené rány to udělal, ani ty slzy ho neodradily, ani krev. Chtěl prostě šukat, i kdybych se poté měla plazit po čtyřech. Vytrpěla jsem horší věci, vytrpěla jsem i toto, a ještě si vyposlechla, že vůbec neberu ohled na to, co potřebuje, tak ať trpím!

S miminkem v náruči jsem snášela jeho nálady a narození druhorozeného syna mám spojeno s ne příliš příjemnými vzpomínkami.

Druhý syn je staříkovi nejpodobnější, ale jako dítě ho nikdy neměl rád.

Vždy mě to mrzelo. Jako otec selhal a svým dětem neuměl dát nikdy lásku najevo.

PROSÍM, TAM JSOU DVEŘE

Jednoho dne, je to sice už dávno, staříkovi přskočilo v hlavě, sbalil se, a že odchází.

„Prosím, tam jsou dveře.“

Nepřemlouvala jsem ho, neprosila, neptala se, kam má namířeno. Sbalil si své věci, a že nás opouští. Třeba opravdu měl tu chuť, zkusil to u milenky a ta s ním vyvalila dveře. S dětmi jsme si po jeho odchodu přišli jako v ráji a taky to patričně oslavili.

Koupil se dětský šampus. Já udělala jednohubky, a ještě objednala pizzu.

„Kdyby nás teď viděl, co, mami?“

„Nemluv teď o něm, není nám parádně?“

„Jo, je to boží!“

Děti se radují, avšak radost netrvala dlouho. Po třech dnech, kdy ještě vybílil účet, chtěl domů.

„Táhni, odkud jsi přišel. Tady nejsi vítaný!“ hulákala jsem na něj, když se snažil dobývat do baráku. V tu dobu jsem prosila tátu, ať mi vymění zámek u dveří.

„Co když se nechce vrátit, ale vykrást nás?“

Už tak ukradl všechny peníze z účtu a mně nezůstala ani koruna.

Měla jsem chuť zavolat policii, ale rodina mi to vyvrátila, že má stále právo dobývat se domů. Má tu trvalé bydliště, a když jsem to tak

s nimi probírala, usoudili jsme všichni, že potřebujeme někoho v domě, kdyby se chtěl vrátit, a tak se sestra s manželem ke mně na pár dní nastěhovali.

Byli jsme jak na hlídce, každý u okna, včetně dětí a střežili jsme dům. Instrukce byly jasné, nesmí se dostat do baráku, a jak se to tak táhlo už druhý den, přišel švagr s láhví: „Ožereme se.“

Popíjeli jsme a hlídkovali u oken, ale člověk pod vlivem chlastu má paranoidní stavy a kolem půlnoci se zjevil stařík před domem. Bylo to jeho auto, ale nevylezl z něj. Normálně jsme vážně dostali strach, a tak jsem utíkala do kuchyně a každému podala nůž, co kdyby...

„A co když nás přijel zabít?“

Všichni nahnáno, včetně dětí, které se mohly posrat strachy, jsme střežili dům, jako bychom hlídali zlato. Přitom doma pár set a žádné cennosti, ale pro mě má cenu i obraz na stěně, takovou tu citovou a stařík to dobře ví.

A jak tak stojíme u těch oken s nožem v ruce, děsíme se každé minuty...

Sestra ze strachu o svůj život jistila dveře lopatou, kdyby je náhodou vykopl, tak ho přetáhne. Švagr, chlap jako hora, pod vlivem alkoholu plácal jen:

„Nechci umřít mladý!“

A byla to jedna z nejšílenějších nocí, co jsem kdy zažila já i ostatní.

Všichni víme, že můj stařík má psychopatické sklony. Zprávy jsou toho plné, jak se rodinní příslušníci pozabijí, a tak jsme byli úplně hotoví.

Z půlnoci je čtvrtá ranní, a jak stařík nevylezá z auta, prosím

švagra:

„Omrkni to venku, anebo mu zajdi propíchat gumy, kdyby nás chtěl zabít, tak ať se odtud nedostane!“

Švagr ale neměl zrovna pro strach uděláno a ven ho dostat nešlo.

„Nejdu nikam, neblázni, to po mně nemůžeš chtít.“

A tak se sestrou sbíráme odvalu a plánujeme, jak se dostat z baráku bez povšimnutí, a napadne nás skočit z balkonu, co je na druhé straně.

„Obejdeme dům a mrkneme se, co v tom autě dělá?“

Švagrovi se to moc nezamlouvalo, ale za příslibu, že budeme opatrné, nás nechal z balkonu skočit, abychom omrkly, jak to vypadá.

Děcka našťestí usnula a my mírně nadrané skákaly. Když jsme se ocitly venku, plazily jsme se po špinavé trávě jako dvě ožralé svině. Potřebovaly jsme se dostat k jeho autu, které zaparkoval před brankou. Když jsme byly téměř u něj, potichoučku jsme nakoukly do auta, ale nic neviděly.

„Zdá se, že v tom autě není!“

Stavím se na nohy, buď chcípne teď, anebo za pět minut.

„Auto je prázdné!“ křičím.

„Kurva, to hovado je asi v domě, v tom autě nikdo není!“

Ségra si tu noc vážně do kalhotek asi nachcala a švagr se bál otevřít i ty dveře.

„Dělej, co když je za tebou a teď tě sejme!“

Křičíme obě a bušíme na dveře, jako by nás honil sériový vrah. Švagr otevírá, děcka na nohou, sousedé rozsvěcují před domy a nevím, který chytrák to byl, ale ta policie vážně přijela, abych pravdu řekla, byli jsme za ni všichni svým způsobem rádi. Tak policistům vyprávím

celý ten náš večer, naše obavy a strach a ten jeden mi říká:

„Už byste neměli pít, máte dost. Kdybyste nebyli doma, tak vás asi bereme všechny na záchytku, že vám není hanba před dětmi!“

Idiot, ale ten druhý byl takový rozumnější, a tak mě uklidňuje, že situaci prošetří a dá mi vědět. O pár dní později jsem se dozvěděla, že stařík opravdu před domem stál, zaparkoval tu auto, protože dostal služební, a na co mu budou dvě, že ho nechtěl nechávat někde jinde, a tak ho hodil před dům a šel, aniž bychom si toho všimli, že z auta tu noc vystoupil.

Tu noc jsme si skutečně sáhli na dno. Báli se o život a počítali se vším i s tím, že je ta noc poslední v našich životech.

O týden později mě stařík prosil o další šanci, že se změní, že je toho na něj hodně a chce, abychom jako rodina fungovali dále, že nás má rád, ať mu dám šanci, a já mu ji skutečně zase dala.

O SVÉ VĚCI SE RÁDA STARÁM SAMA

Mám skříň jak ze škatulky a ráda se věcmi prohrabuji a třídím si je na ramínka. Co se mi nezdá, přeperu znova, a jak jsem v tom zápalu, vezmu z gruntu celou mou skříň.

Některé věci jsou z doby mého mládí a některé jsem ještě neměla ani jednou na sobě, ale to jen proto, že jsem je pořídila za vidinou, že do nich zhubnu. Neznám, ale ženskou, která by si koupila oblečení o dvě čísla větší s tím, že do toho přibere.

A jak se v tom všem prohrabuji, říkám si, že některé by zasloužily vyprat. Ne, že by byly špinavé, ale mám ráda vůni čerstvě vypraného prádla.

Udělám si hromádky, ke kterým se v průběhu dne chci vrátit, ale je čas zajít nakoupit a rychle postavit na oběd. Děti jsou ze školky za chvíli doma. Nelením a jen ve sportovních věcech vyběhnu do našeho krámku, ale během té doby se vrací můj muž domů.

Nevím, možná mi chtěl opravdu udělat radost, a tak naházal všechno to prádlo do pračky zároveň ze svým. Špinavé, zpcené oblečení s mými kousky, které si ve skříni léta opečovávám.

Jak se vracím, nevěnuji tomu pozornost. Vůbec jsem nezaregistrovala, že pračka pere, a postavila jsem se ke sporáku a začala dělat oběd pro všechny. To až poté, jak doprala a můj šel všet prádlo, jsem málem tu omáčku připálila!

„Kurva, do píče. Co jsi to provedl?“ ječím, když vidím tu spoušť.

Mé bílé halenky a smetanově průsvitná trička jsou zbarvena do modra! Otevřu dveře od ložnice a na zemi ani kupka, přitom byly čtyři! Utíkám k pračce a můj vytahuje další prádlo!

Oči zalité slzami a on stroze odsekne: „Nemělo to na zemi ležet. Myslel jsem, že to chceš vyprat.“

„Odkdy tě zajímá, co leží na zemi?“

A sleduji, co vytahuje dál, a už to vidím. Jo, potřeboval si vyprat věci z fitka.

Vůbec nechápu, co ho to napadlo, ale začal cvičit, přitom sport doposud žádný nedělal a nikdy se k ničemu podobnému neměl, a teď chodí do fitka...

„Čurák jeden!“

Asi aby se vyrovnal těm svým blbečkům, co vidí v televizi, a on na ně jen závistivě hledí a děckám steroidní monstra dává za vzor.

„Cvičte, aby z vás něco bylo, ať jste bohatí. Já na sobě taky pracuji.“

Přitom nikdy nepere. Starám se o věci od všech, ale on byl zas honem aktivní.

Kdoví, proč je potřeboval tak narychlo vyprat?

Proklínám ho a jsem sprostá jak dlaždič. Jako by nestačilo, když mi vypral před lety skoro všechno prádlo na devadesát stupňů. Vše sražené, zničené letělo tehdy do popelnice.

Věci už to nejsou hezké, v tom se už nedá chodit ani po baráku, a tak plánuji pomstu. A jak druhý den vypadne, беру jeho košile útokem a vytírám s nimi loužičky od psa. Dávám si tu práci a každý den mu zaneřádím jednu, kterou ovšem nevyperu. Tak jak je, ji vším

zpět na ramínka do té jeho skříně. Po osmi dnech si stařík všímá, že mu to ve skříní nějak zapáchá. Škodolibě se usmívám, ale zas tak, aby si toho nevšiml. To má za ty hadry! Toto mu nikdy neodpustím, a když objeví nějaké fleky na košili, táže se mě:

„Co to, kurva, je?“

„Co já vím, nosím ti je? Že se tak blbě ptáš? Jsi špína. Bůh ví, kde ses flákal? A ještě to chceš svést na mě?“

Schválně si беру jednu do ruky, prohlížím si ji detailně. Ano, zanechalo to skvrny, takové žluté. Pes už se krčí v rohu, asi to cítí, ale já ji jen plesknu po staříkovi se slovy:

„Jdi si to vyprat, zasmradíš s tím celý barák!“

Stařík v tváři zbledne, možná nemá svědomí čisté a opravdu u nějaké kurvy byl a bez keců si dělá pořádek ve skříní. Pere a uklízí a mě aspoň dobrý pocit hřál, že jsem se mu malinko pomstila za tu škodu, co mi způsobil. Co si myslel, že na to zapomenu?

Přiznat se ovšem nemůžu. To bych pak ve skříní nenašla už ani ty kalhotky.

KŘIŠŤÁLOVÉ SKLENIČKY

Koupila jsem si krásný nový koberec. Ten starý už nebyl tak hezký a já uznala, že nastal čas na změnu.

Starý půjde z domu, kéž by i se staříkem, který mi v té době značně lezl na nervy, ale jeho se vyměnit nedalo. Chtěla jsem si udělat radost a hned v prvním obchodě měla jasno, který domů pořídím.

Krásně zapadne, a navíc se zdá teplejší než ten, co máme.

Objednávám, míry jsem si našťestí zapsala a paní mi po zaplacení oznamuje:

„Tak ve středu vám ho přivezeme, může být?“

„Může být, děkuji.“

Staříka hned doma alarmuji, středa za dva dny, starý musí zmizet, ať si stihnu uklidit a vytrít, abych to už pak nemusela dělat. A ten se ihned chytá práce.

„Tak snad vydržíš, než vytáhnu vše z těch vitrínek!?! Mám tam ty křišťálové skleničky po prababičce, vydrž prosím tě!“

Takový poklad, z generace na generaci, rodinná památka, ale stařík nemá úctu k ničemu, natož ke sklu.

„Nehysterči, nic se tomu nestane.“

A chce stáhnout koberec, aniž by ty vitríny dal stranou, a tak ho prosím o chvíli, než vše vytáhnu, aby se to nerozbilo, ale on nehodlá čekat, prý je to zbytečné a nic se nerozbije, ale já to nechci riskovat!

Máma by mi to neodpustila. A co teprve babička, která je dostala od své matky? Jsou vážně nádherné, takové jiné, než se běžně prodávají v obchodech, a já o ně celý život pečuji jako o poklad.

Také jsem je dostala jako svatební dar a mají pro mne nevyčíslitelnou hodnotu.

Však tady doma už nic jiného tak cenného nemáme.

Do toho však zvoní kluk. „Mami, ta vrata jsou zamčená, pojď mi otevřít.“

„Už jdu, prosím tě, vydrž.“ A házím na sebe bundu, abych mohla dítěti zajít otevřít branku. Ještě říkám staříkovi:

„Nic nedělej, jsem tu hned, raději si sedni.“

Ale on se chtěl činit, a jak klukovi odemykám vrata, rána, jako by sklo vyváželi!!!

Utíkám domů, div si hubu nerozbiju. Já to věděla, že to ten píčus rozbije! On stáhl ten koberec, ani ty vitríny nedal stranou a všechny skleničky na padrť.

Kluk s pusou dokořán, ani necekl, dobře věděl, jakou hodnotu všechn ten křišťál má. Já slzy v očích a staříkovi nemohu přijít na jméno.

„Ty čuráku jeden! Neříkala jsem ti, že na nic nemáš sahat a počkat, až se vrátím?“

Člověk na minutu odběhne a tolik škody.

„Ty jsi takový čurák. Já tě nenávidím!“

Stařík se ani neomluvil, jen odsekl:

„Nemělo to tam být.“

A já řvala: „To tys tu neměl být!“

Všechna památka na malé kousíčky, že by se to nedalo ani slepit. Házím vše na lopatku a vypadá to u nás, jako by nám někdo vybil všechna okna v obýváku. Tolik skla. Proklínám ho, ale ten si z toho nic nedělá, ostatně jako z ničeho, a přislíbuj, že mi nějaké skleničky koupí. Nikdy však nekoupil ani neměl snahu nějaké sehnat. Jen byl rád, jak ten starý koberec stáhl, a já z toho nového už ani radost neměla.

Babičce ani matce jsem se nikdy nepřiznala a svalila vinu na zloděje, přitom tou největší škodnou je stařík. Přitom stejně všechno musel dát stranou, když se nový koberec přivezl, aby se mohl natáhnout ten nový, ale můžu vše stokrát říkat a vše je zbytečně...

JAK VLASTNÍ OTEC DÍTĚ NEUHLÍDAL

Bylo to krásné děcko, velká zelená kukadla, hnědé vlásky, vypadal jako holčička a možná já na něj jako máma zírala jako na dceru, kterou jsem neměla, a v něm ji viděla. Ve svém druhorozeném synovi, který byl jak panenka. Vlasy se mu kroutily do spirálek a měl je dlouhé, že bych i ten culíček z vlasů udělala, ale byl to chlapeček. Měl pár měsíců a byl to prostě můj malý miláček, ale stařík z jeho narození nebyl zrovna nadšený. Další dítě, no spíš další kluk. Jednu dobu mi také vyčítal:

„Kdybys mi porodila dceru, byl bych jiný, ale ty nic neumíš, jen kluky.“

Jako bych já za to mohla, přesto jsem i druhého syna nade vše milovala. Tak jednou je to mé dítě, miluji ho bez ohledu na jeho pohlaví.

„Holka, anebo kluk, není to jedno? Tak hlavně, že je zdravé.“

„Mně to ale jedno není, chtěl jsem holčičku, a ne kluka!“

Chladný vztah k dětem nešel přehlédnout, až mi kolikrát bylo do breku, když jsem zahlédla jiné tatínky s dětmi, jak ti si umí užít společné chvíle, ale stařík? Ten měl rád jen sebe. Dětem jedl vše a nic s nimi nechtěl podnikat. Na vše jsem byla sama a tehdy hodně s rodiči a kluky jezdila na výlety, ať si taky užijí jinde než na zahradě, kde už to bylo všechno okoukané. Tehdy i sestra hodně k nám chodívala,

brala kluky ven, anebo k vodě, zbožňovali ji, ale staříkovi návštěvy vadily. Nepřál si nikoho u nás a dával to všem patřičně najevo tak nevhodným způsobem, že si nejeden zaťukal na čelo.

„To je debil!“

Švagr si ještě dělal legraci, že by měl začít pít a možná by s ním byla sranda, že takhle je na pár facek, a co hůř, plácá takové blbosti ještě zastržíliva.

„Že mu není hanba, co by za to jiní dali?“

Oni hrozně toužili po děťátku, ale nevyšlo jim ani skrze umělé oplodnění, a tak aspoň s těmi kluky častokrát blbli, když byli malí, aby si vynahradili to, že děti mít nemohou.

Jednoho dne jsme jako rodina dostali pozvání od sestřiny kamarádky Ivy na víkend u nich na chalupě, kterou často v létě pronajímali. Vypadl jim host a má sestra se před Ivou zmiňovala, že by takový víkend nemusel být špatný, a kdyby jí někdy někdo odřekl, ať dá vědět, že zalepíme místo a vezme s sebou i mé děti.

Jednoho dne víkend volný, hosté odřekli a má sestra kvůli mně ten víkend vzala, i když samotná jet nemohla. Podala mi na lístečku přesnou adresu a číslo na Ivu a řekla:

„A ne, že nepojedeš! Jela bych hrozně ráda s vámi, ale na víkend už mám domluvenou akci, která nejde zrušit, ale pokud chceš, můžu tě tam hodit o den dřív a tvůj s dětmi přijede druhý den, jsi pro?“

Musela jsem to nejdřív probrat doma a stařík nebyl nijak proti.

„Klidně, jeďte, druhý den ráno přijedu s kluky.“

Vše domluveno, zařízeno, tak trošku i narychlo a nečekaně, ale byla jsem ráda, že aspoň jednou jako rodina spolu strávíme víkend, už

kvůli těm dětem, kterým změna prostředí jen prospěje.

Sbalila jsem narychlo věci, bylo už skoro odpoledne a nejstarší kluk, že chce jet se mnou. Tak po dohodě se staříkem jsem si jedno dítě vzala. To druhé bylo ještě maličké, brzy chodilo spát a rozhazovat mu teď režim kvůli výletu je zbytečné.

„Nech ho doma, ať se v klidu vyspí a ráno za vámi dorazíme,“ konstatoval stařík.

A byl rád, že má na starost jen jedno, a ještě k tomu neukecané. Věděl, že bude mít večer klid, protože to malé spí, a to starší zas moc klidu nedopřeje, je neúnavné a má vždycky tisíce otázek, ze kterých ho jen bolí hlava, a tak toto jen vítal, určitě si vydechl, když jsme vypadli.

Všechno jsem naházela k sestře do auta, aby neměl zítra s ničím žádnou práci, jen obléct malého a podat mu láhev. Počkala jsem si, až usne, přečetla mu pohádku, políbila na čelo, a když usnulo, sedla jsem s klukem do auta a se sestrou vyrazila za Ivou, která už nás očekávala.

Tak příjemná ženská, která nás hned pohostila, ukázala nám pokoje a já k večeru všechny tašky vybalila a uložila věcičky do skříní. Bylo tam moc krásně. Obloha plná hvězd a já se těšila, až dorazí stařík s malým a prožijeme tu jeden hezký a nezapomenutelný víkend.

Starší kluk si to užíval, běhal po dvorku dlouho do noci. Iva nám udělala horkou čokoládu a vyprávěla, jak k tomu celému tady přišla. Takové dědictví po babičce, které na první pohled vypadalo jako z pohádky. Stará chaloupka v horách, vše ze dřeva, prostě nádhera. Sestra se nemohla už déle zdržet, natož přespat, tak to kolem půlnoci zabalila a vrátila se domů.

„Užijte si to tady a pak mi budete vyprávět, kde jste všude byli, jo?“

Byla jsem tak ráda. Těch míst, kam se dalo podívat, bylo v okolí mnoho. Už jsem i s Ivou plánovala výlety, které se s malým mrnětem dají zvládnout, a ta vytáhla ze staré stodoly i krosničku pro nejmenší.

„Tak to je paráda.“

Vše se muselo probrat dnes, ráno musela Iva do města, a že se vrátí až v neděli. Klidně i večer, ať si toho užijeme co nejvíce, a když budeme chtít, můžeme kdykoli zas přijet, že stačí zavolat a nějak se už domluvíme. Sestra má vážně výborné kamarádky. Iva byla zlatá ženská a hned poté se stala i mou kamarádkou.

Bylo už pozdě, a tak jsme šly na kutě, kluk už tvrdě spal, na čerstvém horském vzduchu ho to poněkud zmohlo a já do pár vteřin odpadla také.

Jen minutku předtím, přečetla zprávu na mobilu od staříka: Pohoda, kluk spí. A že jde už taky chrnět, že se ráno uvidíme. Už z nedočkavosti jsem vstala zavčas a ku podivu docela brzy na to, jak pozdě jsem šla spát.

Můj mužíček měl přijet po sedmé, ale když už se blížilo k osmé ranní a nikdo na cestě, zkoušela jsem volat staříkovi, ať vím, v kolik tu bude, ale ten mi telefon nezvedal.

Třeba ho neslyší, napadalo mě a nachystala jsem pro všechny snídani, stařík si rád pojí a doma se určitě nestihl ani nasnídat. Postupně vstala i Iva, zaspala, a syn hned po ní. Byla docela překvapená, že je snídaneň na stole. Původně ji chtěla udělat ona, než vyrazí do města, a tak přisedla. Myslela si, že budeme spát nejmíň do

deváté. Daly jsme si kafe před chalupou, a že se mnou počká, než stařík přijede, aby se s ním aspoň pozdravila. Čekaly jsme, na hodinách už skoro devět, přitom bylo domluveno, že dorazí po sedmé.

Trošku už nejistota pracovala, a tak jsem vytočila rodiče. Třeba jel ještě k nim, máma pro mě měla nějaké buchtý, ale ani ona mi nebrala telefon a já, jako bych to cítila. Něco se děje, toto není samo sebou a tušila jsem to...

„Něco se stalo, Ivo, já to cítím, že se něco děje, a proto mi ten telefon nikdo nebere!“

Iva skočila pro svůj telefon a zkoušela se dovolat mé sestře, která rovněž telefon nebrala, a mě už to celé znejistilo, strach mě sžíral, do toho přišla Ivě SMS od mé sestry:

Malý od Sáry leží na JIPce a je to vážné. Nedokážu jí to říct, prosím, nevolej teď. Ozvu se, až budu vědět víc. Řekni, že jí zavolám.

Ale Iva nedokázala mlčet, dala mi tu zprávu přečíst a ruce se jí klepaly.

Zhroutil se mi svět. Brečela jsem jí na rameni a prosila, ať mě hodí domů, že potřebuji do nemocnice za synem.

„Prosím tě, Ivo, nemůžu tu tak sedět a nevědět, co s ním teď je. Prosím, nastartuj auto, Ivo, prosím tě!“

A když šla pro klíčky od auta, přijelo auto.

Seděl v něm můj táta a stařík a já si přála, aby to byl jen hloupý vtip a vytáhli to dítě z auta a řekli: „To ses lekla, co?“

Jenže nic z toho se nestalo.

Stařík s chladnou tváří vysedl z auta, byl jako z kamene. Nedostala jsem z něj ani větu, až to Iva nevydržela a začala po něm vyloženě rvát,

bez vykání.

„Tak už mluv, co se stalo!?“ On však mlčel.

Táta se taky vypoťácel z auta, úplně ho to sebralo. Sedl si na lavičku, která se nabízela před ním, sklopil dlaně do tváře a brečel. Pořád jen brečel, až jsem se z toho složila...

„Tak, co je s mým dítětem? Tatíííí, prosím tě, mluv!!! Řekni mi to!“

Chytil mě za ruku, za tu ruku, která se třásla strachy, a povídal:

„Je na JIPce, je to s ním špatné. Je v bezvědomí, drží ho v umělém spánku kvůli bolesti.“

Stařík se procházel, jako by se ho to netýkalo, a já se dozvěděla, že syna neuhlídal. A on na sebe převrhl vařící vodu, co v hrnci dovařila. Byl popálený na 90 % celého těla.

Zmrzačil mi dítě, které bojovalo v nemocnici o svůj život.

Nemohla jsem se na něj ani podívat. Nenáviděla jsem ho a pak přijela má máma, která tomu nasadila korunu, a ještě mi to dala za vinu, že kdybych neodjela o těch pár hodin dříve a jeli jsme jako rodina společně, nikdy by se toto nestalo.

Stařík jako by byl svatý, ale já tam nebyla, ale mou vinou, že jsem tam nebyla, mé dítě už nikdy nebylo jak dřív. Přitom nebylo co zkazit, a zkazilo se, co mohlo.

Ještě tentýž den jsem se dostala do nemocnice a koukala na to bezvládné tělíčko v postýlce. Ten můj chlapeček, co dřív vypadal jako holčička, byl v tu chvíli k nepoznání. Celý ovázaný a já ho chytila za ruku a po probuzení z umělého spánku mě už nepoznal. Neříkal mi mami. Jako bych před sebou měla cizí dítě. Nemluvil, a to už pár

slovíček uměl. Znova do plenek, které jsme odbourali, a bylo z něj dítě, které jako by se znova narodilo.

Vše jsem jej musela učit od znova a dlouho, hrozně dlouho trvalo, než jsme se ze špitálu dostali domů. Každý převaz byl mým utrpením, vrštel bolestí, kterou jsem s ním prožívala, a ještě ze stran sester poslouchala:

„No, jen se podívejte, jak teď vypadá.“

Jako by to byla má vina. Přesto byla vinou, kterou jsem cítila, protože jsem odjela o pár hodin dříve, a stařík bez špetky lítosti ani v této situaci psychicky nepodržel:

„Kdybys neodjela, nic by se nestalo, je to tvá vina, ne moje!“

Ale kdo ho nutil ohřívat v hrnci vodu, já?

A zdrcením toho všeho pro mě bylo, že vodu v hrnci si ohříval jen proto, aby si mohl udělat ovesné vločky, které tuze rád žral.

„Kulturisti je potřebují, aby nabrali svalovou hmotu, ze mě ještě jednou něco bude, to uvidíš...“

A skutečně jsem viděla, čuráka, co svět neviděl, a kdyby jen viděla. Já s tím čurákem žila! Aby z něj někdo byl, kokot leda...

A to přitom řekl, že můžu jet, abychom se nezdržovali vybalováním a užívali si na horách. Takové hovado! Které mi to předhazovalo...

„Je to tvá vina, tvá, ne moje!“

Prošla jsem si peklem a mé dítě po několika operacích vypadá, jako by se mu nic nestalo. Jen nová kůže se nikdy neopálí na sluníčku. Byla jsem vděčná za to, že žije, ale bylo to nejhorší období v mém životě, které mě utvrdilo jen v tom, že spolehnoutí na staříka není, ani vlastní

dítě neuhlídá. A teď s léty se ukazují následky, které se neprojevily dříve, můj syn je tak trochu jiné dítě.

Poznamenalo ho to...